ĢENERĀLADVOKĀTES JULIANAS KOKOTES [*JULIANE KOKOTT*] SECINĀJUMI,
sniegti 2015. gada 12. novembrī [1]

Apvienotās lietas C-191/14 un C-192/14

Borealis Polyolefine GmbH un OMV Refining & Marketing GmbH
pret
Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft
(*Landesverwaltungsgericht Niederösterreich* (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)
Lieta C-295/14
DOW Benelux BV u.c.
pret
Staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu
(*Raad van State* (Nīderlande) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)
un
Apvienotās lietas C-389/14 un no C-391/14 līdz C-393/14
Esso Italiana Srl u.c.
pret
Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto,
Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare,
Ministero dell'Economia e delle Finanze,
Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Vides tiesības — Sistēma siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai — Kvotu sadales metode — Bezmaksas kvotu sadale — Vienotais starpnozaru korekcijas koeficients — Aprēķināšana — Dūmgāzes — Koģenerācija — Jaunas kopš 2008. un 2013. gada iekļautas darbības — Pamatojums — Komitoloģija — Īpašums — Individuāls skārums — Atcelšanas seku ierobežošana

Satura rādītājs

I – Ievads 3

II – Atbilstošās tiesību normas 4

A – Direktīva 2003/87 4

B – Lēmums 2011/278 6

1 — Oriģinālvaloda – vācu.

C – Lēmums 2013/448 7

III – Valstu tiesvedības un lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu 8

A – Jautājumi lietās C-191/14 un C-192/14 (Borealis Polyolefine) 9

B – Jautājumi lietā C-295/14 (DOW Benelux) 9

C – Jautājumi lietās C-389/14, C-391/14, C-392/14 un C-393/14 (Esso Italiana u.c.) 11

D – Tiesvedība Tiesā 11

IV – Juridiskais vērtējums 11

A – Par korekcijas koeficienta juridisko kvalifikāciju 11

1) Dalībvalstu aprēķinātais atzītais rūpniecisko iekārtu pieprasījums 12

2) Komisijas aprēķinātais rūpniecības maksimālais apjoms 13

a) Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta a) apakšpunkts 13

b) Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta b) apakšpunkts 14

3) Izstrādātais korekcijas koeficients 14

4) Par Direktīvas 2003/87 mērķiem saistībā ar korekcijas koeficientu 15

B – Par elektroenerģijas ražošanas no dūmgāzēm un augstas efektivitātes koģenerācijas spēkstaciju saražotās siltumenerģijas industriālās izmantošanas ņemšanu vērā 16

1) Par elektroenerģijas ražošanu no dūmgāzēm 16

2) Par koģenerācijas iekārtām 18

C – Par rūpniecības maksimālajā apjomā izmantotajiem datiem par pirmoreiz no 2008. vai 2013. gada iekļaujamajām nozarēm 19

1) Par īstenošanas noteikumiem 19

2) Par datu kvalitāti 20

a) Par paplašināšanu kopš 2013. gada 20

i) Par jaunu darbību neņemšanu vērā dažu dalībvalstu datos 20

ii) Par jaunu darbību ņemšanu vērā citu dalībvalstu datos 21

b) Par paplašināšanu no 2008. gada 22

D – Par korekcijas noteikšanas pamatojumu 22

1) Par nepieciešamo korekcijas koeficienta noteikšanas Lēmumā 2013/448 pamatojumu 23

2) Par Komisijas izmantotajiem datiem 24

3) Par Klimata politikas ģenerāldirektorāta skaidrojošo dokumentu 26

4) Par atrēķināšanas nepieciešamību 26

5) Secinājumi par korekcijas koeficienta noteikšanas pamatojumu 26

E – Par pamattiesībām uz īpašumu (sestais jautājums lietā Borealis Polyolefine un otrais jautājums lietā Esso Italiana u.c.) 27

F – Par Lēmuma 2013/448 pieņemšanas procedūru 27

G – Par iespēju tieši vērsties Savienības tiesās 30

H – Par Lēmuma 2013/448 prettiesiskuma sekām 32

V – Secinājumi 34

I – **Ievads**

1. Emisijas kvotu tirdzniecības sistēmā saskaņā ar Direktīvu 2003/87 [2] pagaidām vēl joprojām daudzām rūpnieciskām iekārtām ir paredzēts bez maksas piešķirt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotas. Taču direktīvā ir paredzēts sarežģīts tiesiskais regulējums, kas, pamatojoties uz visaptverošu vēsturisko emisiju un atzītā iekārtu pieprasījuma vērtējumu, ar korekcijas koeficientu ierobežo bez maksas sadalāmo kvotu daudzumu.

2. Šajos secinājumos es analizēšu Austrijas, Nīderlandes un Itālijas tiesu lūgumus sniegt prejudiciālu nolēmumu par šī korekcijas koeficienta noteikšanu. Tie balstās uz tādu uzņēmumu prasībām, kas vēršas pret atsevišķiem šī korekcijas koeficienta aprēķināšanas aspektiem, lai tādējādi bez maksas iegūtu lielāku emisijas kvotu daudzumu. Šāds mērķis ir ne tikai šīm tiesvedībām, bet arī citiem Tiesā izskatīšanā esošajiem lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu, kurus ir iesniegušas Itālijas, Somijas, Zviedrijas, Spānijas un Vācijas tiesas un kuros galvenokārt tiek uzdoti līdzīgi jautājumi [3].

3. Galvenais jautājums šajās tiesvedībās ir par to, vai Komisija, aprēķinādama korekcijas koeficientu, ir pamatoti ņēmusi vērā atsevišķas darbības. Šajā ziņā runa ir par t.s. dūmgāzu izmantošanu par kurināmo, par koģenerācijas radītās siltumenerģijas izmantošanu, kā arī par rūpnieciskām darbībām, kurām tikai kopš 2008. vai 2013. gada ir piemērojama Direktīvas 2003/87 sistēma. Turklāt šie uzņēmumi pieprasa visaptverošu piekļuvi visiem datiem, kurus Komisija ir izmantojusi aprēķinos, lai varētu pārbaudīt, vai pastāv citi iemesli to apstrīdēšanai.

4. Turklāt ir jānoskaidro, vai Komisija pamatoti nav piemērojusi atsevišķu t.s. komitoloģijas procedūru, vai ir tikušas pārkāptas uzņēmumu pamattiesības uz īpašumu, vai uzņēmumiem tā vietā, lai vērstos valsts tiesās, bija tieši jāceļ prasība Savienības tiesās un kādas tiesiskās sekas būtu gadījumā, ja to iebildumi pilnībā vai daļēji tiktu apmierināti.

2 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīva 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 32. lpp.; Īpašais izdevums latviešu valodā, 15. nod., 7. sēj., 631. lpp.), redakcijā, kas ietverta Līgumā par Horvātijas pievienošanos (OV 2012, L 112, 21. lpp.).

3 — Lietas C-502/14 (*Buzzi Unicem SpA* u.c., OV 2015, C 26, 13. lpp.), C-506/14 (*Yara Suomi Oy* u.c., OV 2015, C 34, 9. lpp.), C-180/15 (*Borealis AB* u.c./*Naturvårdsverket*, OV 2015, C 205, 21. lpp.), no C-369/15 līdz C-373/15 (*Siderúrgica Sevillana* u.c., OV 2015, C 311, 35. lpp.), kā arī C-456/15 (*BASF*), C-457/15 (*Vattenfall Europe*), C-460/15 (*Schaefer Kalk*) un C-461/15 (*EON Kraftwerke*).

II – **Atbilstošās tiesību normas**

A – *Direktīva 2003/87*

5. Tiesvedības ir par lēmumiem, kurus Komisija ir pieņēmusi, pamatojoties uz Direktīvu 2003/87 par sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā. Šajā gadījumā piemērojamās tiesību normas minētajā direktīvā tika iekļautas galvenokārt ar grozījumu Direktīvu 2009/29[4].

6. No Direktīvas 2003/87 3. pantā ietvertajām definīcijām ir jāuzsver šīs divas:

"Šajā direktīvā izmantotas šādas definīcijas:

[..]

e) "iekārta" nozīmē stacionāru tehnisk[u] vienību, kur veic vienu vai vairākas darbības, kas minētas I pielikumā, un citas tieši saistītas darbības, kurām ir tehniska saistība ar šajā objektā veicamajām darbībām un kuras var ietekmēt emisijas un piesārņojumu;

[..]

u) "elektroenerģijas ražošanas iekārta" ir iekārta, kurā 2005. gada [1.] janvārī vai pēc tam ražota elektroenerģija pārdošanai trešām personām un kurā no I pielikumā uzskaitītajām darbībām tiek veikta vienīgi "kurināmā sadedzināšana"."

7. Direktīvas 2003/87 9. pantā ir reglamentēts pieejamo emisijas kvotu daudzums un to ikgadējais samazinājums:

"Ik gadus piešķirto Kopienas kvotu kopapjoms, sākot ar 2013. gadu, lineāri samazinās, par aprēķina atskaites punktu ņemot 2008.–2012. gada perioda vidu. Apjomu samazina, piemērojot lineāru koeficientu 1,74 %, salīdzinot ar to gada vidējo kvotu kopapjomu, kuras dalībvalstis piešķīrušas saskaņā ar Komisijas lēmumiem par emisiju kvotu valsts sadales plāniem laikposmā no 2008. gada līdz 2012. gadam. Horvātijas pievienošanās rezultātā Kopienas kvotu kopapjomu palielina tikai par kvotu apjomu, ko Horvātija izsola saskaņā ar 10. panta 1. punktu.

Līdz 2010. gada 30. jūnijam Komisija publisko visas Kopienas kvotu kopapjomu 2013. gadam, pamatojoties uz to kvotu apjomu, kuras dalībvalstis piešķīrušas vai kuras tām jāpiešķir saskaņā ar Komisijas lēmumiem par emisiju kvotu valsts sadales plāniem laikposmā no 2008. gada līdz 2012. gadam.

[..]"

8. Direktīvas 9.a panta 2. punktā ir reglamentēts, kā emisijas kvotu sadales nolūkā ir jānosaka tādu iekārtu emisijas, kas pirmo reizi sistēmā tiek iekļautas 2013. gadā:

"Kas attiecas uz iekārtām, kuras veic I pielikumā minētās darbības un kuras Kopienas sistēmā iekļautas tikai no 2013. gada, dalībvalstis nodrošina, ka šādu iekārtu operatori attiecīgajai kompetentajai iestādei iesniedz pienācīgi pamatotus un neatkarīgi pārbaudītus datus par emisijām, lai šīs iekārtas varētu ņemt vērā, koriģējot Kopienai piešķiramo kvotu apjomu.

4 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 23. aprīļa Direktīva 2009/29/EK (OV L 140, 63. lpp.).

Visus šādus datus līdz 2010. gada 30. aprīlim iesniedz attiecīgajai kompetentajai iestādei saskaņā ar noteikumiem, kas pieņemti atbilstīgi 14. panta 1. punktam.

Ja iesniegtie dati ir pienācīgi pamatoti, kompetentā iestāde par to paziņo Komisijai līdz 2010. gada 30. jūnijam un piešķiramo kvotu apjomu, kas koriģēts ar 9. pantā minēto lineāro koeficientu, attiecīgi koriģē. Ja iekārtas emitē nevis CO_2, bet citas siltumnīcas efektu izraisošās gāzes, kompetentā iestāde var paziņot zemāku emisiju apjomu, ņemot vērā šo iekārtu emisiju samazināšanas potenciālu."

9. Direktīvas 2003/87 10.a panta 1. un 2. punktā ir reglamentēta t.s. "līmeņatzīmju" izstrāde dažādām darbībām:

"1. Komisija līdz 2010. gada 31. decembrim pieņem Kopienas mērogā pilnībā saskaņotus īstenošanas noteikumus šā panta 4., 5., 7. un 12. punktā minēto kvotu saskaņotai sadalei, tostarp visus noteikumus, kas vajadzīgi, lai saskaņoti piemērotu 19. punktu.

Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 23. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

Pirmajā daļā minētajos noteikumos pēc iespējas paredz Kopienas mēroga *ex ante* līmeņatzīmes, lai panāktu, ka kvotu sadale rosina samazināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas un izmantot energoefektīvas tehnoloģijas, uzmanību pievēršot vislietderīgākajiem paņēmieniem, aizstājējiem, alternatīviem ražošanas procesiem, augstas efektivitātes koģenerācijai, energoefektīvai dūmgāzu izmantošanai, biomasas izmantošanai un CO_2 uztveršanai, transportēšanai un uzglabāšanai, ja šādas iekārtas ir pieejamas; kvotu sadale nerada stimulu palielināt emisijas. Bezmaksas kvotas nesadala saistībā ar jelkādu elektroenerģijas ražošanu, izņemot gadījumus, uz kuriem attiecas 10.c pants, un izņemot elektroenerģiju, kas ražota, izmantojot dūmgāzes.

[..]

2. Nosakot principus *ex ante* līmeņatzīmes izstrādei atsevišķās nozarēs un apakšnozarēs, par sākuma punktu pieņem nozares vai apakšnozares 10 % efektīvāko iekārtu darbības vidējo rādītāju Kopienā 2007. un 2008. gadā. [..]"

10. Direktīvas 2003/87 10.a panta 3. punktā it īpaši ir izslēgta bezmaksas kvotu piešķiršana elektroenerģijas ražošanai:

"Ievērojot 4. un 8. punktu un neatkarīgi no 10.c panta noteikumiem, bezmaksas kvotas nesadala elektroenerģijas ražošanas iekārtām, CO_2 uztveršanas iekārtām, CO_2 transportēšanas cauruļvadiem vai CO_2 uzglabāšanas vietām."

11. Taču Direktīvas 2003/87 10.a panta 4. punktā ir paredzēti īpaši noteikumi attiecībā uz koģenerāciju:

"Bezmaksas kvotas sadala centralizētai siltumapgādei, kā arī augstas efektivitātes koģenerācijai [..], ja ir ekonomiski pamatots pieprasījums pēc siltuma ražošanas vai dzesēšanas. Pēc 2013. gada katru gadu šīm iekārtām par siltuma ražošanu piešķirto kvotu kopapjomu koriģē ar 9. pantā minēto lineāro koeficientu."

12. Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkts attiecas uz korekcijas koeficenta noteikšanu saistībā ar kvotu sadali:

"Maksimālais ikgadējais kvotu apjoms, ko izmanto, aprēķinot sadalāmās kvotas iekārtām, kuras nav iekļautas 3. punktā un kuras nav jaunas iekārtas, nedrīkst būt lielāk[s] par summu, ko veido:

a) saskaņā ar 9. pantu noteiktais Kopienas ikgadējais kopapjoms, kas reizināts ar 3. punktā neiekļauto iekārtu emisiju daļu no pārbaudīto emisiju vidējā kopapjoma laikposmā no 2005. gada līdz 2007. gadam iekārtām, uz kurām Kopienas sistēma attiecas laikposmā no 2008. gada līdz 2012. gadam;

b) pārbaudīto emisiju vidējais ikgadējais kopapjoms laikposmā no 2005. gada līdz 2007. gadam iekārtām, kuras Kopienas sistēmā iekļautas tikai no 2013. gada un uz kurām neattiecas 3. punkts, kas koriģēts ar 9. pantā minēto lineāro koeficientu.

Vajadzības gadījumā izmanto vienotu starpnozaru korekcijas koeficientu."

B – *Lēmums 2011/278*

13. Lēmuma 2011/278[5] 10. pantā ir reglamentēta bezmaksas kvotu sadale. Saskaņā ar 2. punktu vispirms dalībvalstis, pamatojoties uz vēsturiskajām emisijām un Komisijas pirms tam izstrādātajām produktu līmeņatzīmēm, provizoriski aprēķina, cik kvotu ir jāpiešķir atsevišķām rūpnieciskām iekārtām. Rezultāti tiek paziņoti Komisijai atbilstoši 15. panta 2. punkta e) apakšpunktam.

14. Atbilstoši Lēmuma 2011/278 15. panta 3. punktam Komisija, pamatojoties uz šo no dalībvalstīm saņemto informāciju, aprēķina korekcijas koeficientu saskaņā ar Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punktu:

"Saņemot 1. punktā minēto sarakstu, Komisija novērtē katras iekārtas iekļaušanu sarakstā un saistītos provizoriskos ikgadējos bez maksas piešķiramos emisiju kvotu apjomus.

Pēc visu dalībvalstu paziņojumu saņemšanas par provizoriskajiem ikgadējiem bez maksas piešķiramo emisiju kvotu daudzumiem laikposmā no 2013. līdz 2020. gadam Komisija nosaka vienoto starpsektoru korekcijas koeficientu, kas minēts Direktīvas 2003/87/EK 10.a panta 5. punktā. To nosaka, salīdzinot provizorisko kopējo ikgadējo iekārtām, kas nav elektroenerģijas ražotāji, bez maksas piešķiramo emisiju kvotu apjomu summu katrā gadā laikposmā no 2013. līdz 2020. gadam, nepiemērojot VI pielikumā minētos koeficientus, ar ikgadējo kvotu apjomu, ko aprēķina saskaņā ar Direktīvas 2003/87/EK 10.a panta 5. punktu iekārtām, kas nav elektroenerģijas ražotāji, vai jaunām iekārtām, ņemot vērā visas Savienības kopējā ikgadējā daudzuma attiecīgo daļu, kā noteikts minētās direktīvas 9. pantā, un attiecīgos emisiju daudzumus, kas Savienības [emisiju kvotu tirdzniecības] sistēmā ir iekļauti[,] tikai [..] sākot ar 2013. gadu."

15. Ja provizoriski aprēķināto atsevišķajām rūpnieciskām iekārtām bez maksas piešķiramo emisijas kvotu daudzumu sareizina ar korekcijas koeficientu, saskaņā ar Lēmuma 2011/278 10. panta 9. punktu tiek iegūts attiecīgi galīgais kopējais ikgadējais daudzums.

5 — Komisijas 2011. gada 27. aprīļa Lēmums 2011/278/ES, ar kuru visā Savienībā nosaka pagaidu noteikumus saskaņotai bezmaksas emisiju kvotu sadalei atbilstoši 10.a pantam Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2003/87/EK (OV L 130, 1. lpp.).

16. Attiecībā uz koģenerācijas ņemšanu vērā līmeņatzīmēs īpaša nozīme ir Lēmuma 2011/278 preambulas 21. apsvērumam:

"Ja ar izmērāmu siltumu apmainās divas vai vairākas iekārtas, emisiju kvotu bezmaksas sadalei jāpamatojas uz iekārtas siltumpatēriņu un jāņem vērā oglekļa dioksīda pārvirzes risks. Tādējādi, lai nodrošinātu, ka piešķiramais bezmaksas emisiju kvotu skaits nav atkarīgs no siltumapgādes struktūras, emisiju kvotas piešķiramas siltumpatērētājam."

17. Dūmgāzu ņemšana vērā produktu līmeņatzīmju noteikšanā ir izskaidrota Lēmuma 2011/278 preambulas 32. apsvērumā:

"Ir lietderīgi arī, lai produktu līmeņatzīmēs tiktu ņemta vērā efektīva enerģijas atgūšana no dūmgāzēm un emisijām saistībā ar to izmantošanu. Šajā nolūkā, lai noteiktu līmeņatzīmju vērtības produktiem, kuru ražošanā rodas dūmgāzes, lielā mērā ir ņemts vērā oglekļa saturs šajās dūmgāzēs. Ja dūmgāzes tiek eksportētas no ražošanas procesa ārpus attiecīgā produkta līmeņatzīmes sistēmas robežām un sadedzinātas siltuma ražošanai ārpus I pielikumā definēta līmeņatzīmes procesa robežām, attiecīgās emisijas jāņem vērā, piešķirot papildu emisiju kvotas, pamatojoties uz siltuma vai kurināmā līmeņatzīmi. Ņemot vērā vispārīgo principu, ka emisiju kvotas elektroenerģijas ražošanai nedrīkst piešķirt bez maksas, lai nepiemēroti nekropļotu konkurenci tirgos, kas ar elektroenerģiju apgādā rūpnieciskās iekārtas, un ņemot vērā oglekļa dioksīda cenu, kas ietverta elektroenerģijā, ir lietderīgi tad, ja dūmgāzes tiek eksportētas ārpus attiecīga produkta līmeņatzīmes sistēmas robežām un sadedzinātas elektroenerģijas ražošanai, nepiešķirt nekādas kvotas papildus tam oglekļa satura īpatsvaram dūmgāzē, kas ņemts vērā attiecīgajā produkta līmeņatzīmē."

C – *Lēmums 2013/448*

18. Lēmuma 2013/448 [6] 4. pants attiecas uz korekcijas koeficientu no 2013. līdz 2020. gadam:

"Vienotais starpnozaru korekcijas koeficients, kas minēts Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punktā un aprēķināts saskaņā ar Lēmuma 2011/278 15. panta 3. punktu, ir norādīts šā lēmuma II pielikumā."

19. Saskaņā ar Lēmuma 2013/448 II pielikumu korekcijas koeficients 2013. gadā bija 94,272151 %. Nākamajos gados šis koeficients tiek samazināts līdz 82,438204 % 2020. gadā.

20. Preambulas 25. apsvērumā Komisija izklāsta, kā tā ir noteikusi šos skaitļus:

"Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punktā noteiktais maksimālais apjoms 2013. gadā ir 809 315 756 kvotas. Lai aprēķinātu šo maksimālo apjomu, Komisija vispirms no dalībvalstīm un EEZ un EBTA valstīm ievāca informāciju par to, vai iekārtas uzskatāmas par elektroenerģijas ražošanas iekārtām vai citām iekārtām, uz ko attiecas Direktīvas 2003/87 10.a panta 3. punkts. Tad Komisija noteica emisiju īpatsvaru 2005.–2007. gadā no iekārtām, uz ko neattiecas minētais noteikums, bet kas 2008.–2012. gadā tika iekļautas ES ETS [Eiropas Savienības emisijas kvotu tirdzniecības sistēmā]. Tad Komisija šo īpatsvaru 34,78289436 % piemēroja apjomam, kas noteikts, pamatojoties uz Direktīvas 2003/87 9. pantu (1 976 784 044 kvotas). Aprēķina rezultātam Komisija pieskaitīja 121 733 050 kvotas, pamatojoties uz attiecīgo iekārtu gada vidējām verificētajām emisijām 2005.–2007. gada periodā, ņemot vērā, ka kopš 2013. gada ES ETS tvērums ir mainījies. Šajā sakarā Komisija maksimālā apjoma korekcijā izmantoja dalībvalstu un EEZ un EBTA valstu sniegto informāciju. Ja dati par verificētajām emisijām gadā 2005.–2007. gada periodā nebija pieejami, Komisija iespēju robežās attiecīgos skaitļus ekstrapolēja no datiem par verificētajām emisijām vēlākos gados, proti, 1,74 % koeficientu piemēroja pretējā virzienā. Komisija par šajā sakarā izmantoto

6 — Komisijas 2013. gada 5. septembra Lēmums 2013/448/ES par valstu īstenošanas pasākumiem attiecībā uz bezmaksas siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotu pagaidu piešķiršanu saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 3. punktu (OV L 240, 27. lpp.).

informāciju un datiem apspriedās ar dalībvalstu iestādēm un saņēma to apstiprinājumu. Ja Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punktā noteikto maksimālo apjomu salīdzina ar gada provizorisko bezmaksas kvotu summu, nepiemērojot Lēmuma 2011/278 VI pielikumā minētos koeficientus, tad iegūst šā lēmuma II pielikumā norādīto gada starpnozaru korekcijas koeficientu."

III – **Valstu tiesvedības un lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu**

21. Austrija, Nīderlande un Itālija 2012. gadā (provizoriski) aprēķināja uzņēmumiem, kas ir prasītāji pamatlietās, bez maksas piešķiramās siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotas un par to informēja Komisiju.

22. Komisija 2013. gada 5. septembrī pieņēma Lēmumu 2013/448 un tajā noteica vienoto starpnozaru korekcijas koeficientu.

23. Pamatojoties uz šo korekcijas koeficientu, trīs minētās dalībvalstis prasītājiem uzņēmumiem piešķīra samazinātu emisijas kvotu daudzumu salīdzinājumā ar provizoriskajiem aprēķiniem.

24. Par to uzņēmumi, kas ir pamatlietu dalībnieki, cēla prasības, kas ir šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatā.

A – *Jautājumi lietās C-191/14 (*Borealis Polyolefine*) un C-192/14(*OMV Refining & Marketing)

25. Landesverwaltungsgericht Niederösterreich [Lejasaustrijas Federālās zemes administratīvā tiesa] uzdod Tiesai šādus jautājumus:

"1) Vai Lēmums 2013/448 nav spēkā un ir pretrunā Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punktam, ciktāl tajā no 10.a panta 5. punkta otrā ievilkuma a) un b) apakšpunktā paredzētās aprēķina bāzes tiek izslēgtas emisijas, kas ir saistītas ar iekārtās, uz kurām attiecas Direktīvas 2003/87 I pielikums, radītajām dūmgāzēm, kā arī siltumenerģija, ko izmanto iekārtās, uz kurām attiecas Direktīvas 2003/87 I pielikums un kas rodas koģenerācijas iekārtās, attiecībā uz kurām saskaņā ar Direktīvas 2003/87 10.a panta 1. un 4. punktu un Lēmumu 2011/278 ir atļauts bezmaksas kvotu piešķīrums?

2) Vai Lēmums 2013/448 nav spēkā un ir pretrunā Direktīvas 2003/87 3. panta e) un u) punktam pašiem par sevi un/vai kopsakarā ar Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punktu, ciktāl tajā ir noteikts, ka CO_2 emisijas, kas saistītas ar dūmgāzēm, – ko rada iekārtas, uz kurām attiecas Direktīvas 2003/87 I pielikums –, kā arī siltumenerģiju, ko izmanto iekārtās, uz kurām attiecas Direktīvas 2003/87 I pielikums un kas iegūta koģenerācijas iekārtās, ir emisijas no "elektroenerģijas ražošanas iekārtām"?

3) Vai Lēmums 2013/448 nav spēkā un ir pretrunā Direktīvas 2003/87 mērķiem, ciktāl ar to tiek izjaukts samērīgums tādējādi, ka no 10.a panta 5. punkta otrā ievilkuma a) un b) apakšpunktā paredzētās aprēķina bāzes tiek izslēgtas emisijas, kas saistītas ar dūmgāzu sadedzināšanu un koģenerācijas iekārtās ražoto siltumenerģiju, lai arī attiecībā uz tām ir atļauts veikt bezmaksas kvotu piešķīrumu saskaņā ar Direktīvas 2003/87 10.a panta 1. un 4. punktu un Lēmumu 2011/278?

4) Vai Lēmums 2011/278 nav spēkā un ir pretrunā LESD 290. pantam un Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punktam, ciktāl ar tā 15. panta 3. punktu Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta otrā ievilkuma a) un b) apakšpunkts ir grozīti tādējādi, ka norāde uz "iekārtām, uz kurām neattiecas 3. punkts", tiek aizstāta ar norādi uz "iekārtām, kas nav elektroenerģijas ražotāji"?

5) Vai Lēmums 2013/448 nav spēkā un ir pretrunā Direktīvas 2003/87 23. panta 3. punktam, ciktāl šis lēmums nav ticis pieņemts, pamatojoties uz Padomes Lēmuma 1999/468 5.a pantā un Regulas Nr. 182/2011 12. pantā noteikto regulatīvo kontroles procedūru?

6) Vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. pants ir jāsaprot tādējādi, ka tajā nav atļauts bezmaksas kvotas nepiešķirt, pamatojoties uz starpnozaru korekcijas koeficienta nelikumīgu aprēķināšanu?

7) Vai Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkts pats par sevi un/vai kopsakarā ar Lēmuma 2011/278 15. panta 3. punktu ir jāsaprot tādējādi, ka tajā nav atļauts attiecībā uz bezmaksas kvotu piešķiršanu dalībvalstī piemērot valsts tiesību aktu, kurā ir paredzēta tāda prettiesiski aprēķinātā vienotā starpnozaru korekcijas koeficienta piemērošana, kāds ir noteikts Lēmuma 2013/448 4. pantā un tā II pielikumā?

8) Vai Lēmums 2013/448 nav spēkā un ir pretrunā Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punktam, ciktāl tajā ir iekļautas tikai emisijas no iekārtām, kuras Kopienu sistēmā ir no 2008. gada, tādējādi izslēdzot emisijas, kuras ir saistītas ar darbībām, kuras Kopienu sistēmā ir no 2008. gada (grozītajā Direktīvas 2003/87 I pielikumā), ja šīs darbības tikušas veiktas iekārtās, kuras Kopienu sistēmā bija jau pirms 2008. gada?

9) Vai Lēmums 2013/448 nav spēkā un ir pretrunā Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punktam, ciktāl tajā ir iekļautas tikai emisijas no iekārtām, kuras Kopienu sistēmā ir no 2013. gada, tādējādi izslēdzot emisijas, kuras ir saistītas ar darbībām, kuras Kopienu sistēmā bija no 2013. gada (grozītajā Direktīvas 2003/87 I pielikumā), ja šīs darbības tikušas veiktas iekārtās, kuras Kopienu sistēmā bija jau pirms 2013. gada?"

B – *Jautājumi lietā C-295/14 (*DOW Benelux)

26. Nīderlandes *Raad van State* [Valsts Padome] jautājumi ir formulēti šādi:

"1) Vai LESD 263. panta ceturtā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka iekārtu operatori, kuriem no 2013. gada ir piemērojamas Direktīvas 2003/87 par emisijas kvotu tirdzniecību normas, izņemot iekārtu operatorus, kas norādīti šīs direktīvas 10.a panta 3. punktā, un jauno iekārtu operatorus, noteikti varēja vērsties Vispārējā tiesā, lūdzot atcelt Lēmumu 2013/448, ciktāl tajā ir noteikts vienotais starpnozaru korekcijas koeficients?

2) Vai Lēmums 2013/448, ciktāl tajā ir noteikts vienotais starpnozaru korekcijas koeficients, nav spēkā, jo šis lēmums nav ticis pieņemts atbilstīgi Direktīvas 2003/87 10.a panta 1. punktā paredzētajai regulatīvajai kontroles procedūrai?

3) Vai Lēmuma 2011/278 15. pants ir pretrunā Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punktam, jo pirmajā minētajā pantā, nosakot vienoto starpnozaru emisiju korekcijas koeficientu, nav iekļauti elektroenerģijas ražotāji? Ja tā, kādas ir šīs pretrunas sekas attiecībā uz Lēmumu 2013/448?

4) Vai Lēmums 2013/448, ciktāl tajā ir noteikts vienotais starpnozaru korekcijas koeficients, nav spēkā, jo šis lēmums ir balstīts arī uz tādiem datiem, kas iesniegti, īstenojot Direktīvas 2003/87 9.a panta 2. punktu, lai gan šajā minētā panta 2. punktā norādītie atbilstīgi 14. panta 1. punktam pieņemtie noteikumi nav tikuši pieņemti?

5) Vai Lēmums 2013/448, ciktāl tajā ir noteikts vienotais starpnozaru korekcijas koeficients, ir pretrunā it īpaši LESD 296. pantam vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantam, jo korekcijas koeficienta aprēķinu noteicošie emisiju daudzumi un emisijas kvotas lēmumā ir noteikti tikai daļēji?

6) Vai Lēmums 2013/448, ciktāl tajā ir noteikts vienotais starpnozaru korekcijas koeficients, ir pretrunā it īpaši LESD 296. pantam vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantam, jo šis korekcijas koeficients ir noteikts, izmantojot datus, kurus emisiju tirdzniecībā iesaistītie operatori nevarēja zināt?"

C – *Jautājumi lietās C-389/14 un no C-391/14 līdz C-393/14 (*Esso Italiana *u.c.)*

27. Visbeidzot, Itālijas *Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio* [Lacio reģionālā administratīvā tiesa] uzdod Tiesai šādus jautājumus:

"1) Vai Lēmums 2013/448 nav spēkā, ciktāl tajā, aprēķinot bez maksas piešķiramās kvotas, nav ņemta vērā nedz ar dūmgāzu – vai tērauda rūpniecības procesu gāzu – sadedzināšanu saistīto emisiju daļa, nedz arī ar koģenerācijas rezultātā saražoto siltumenerģiju saistīto emisiju daļa, tādējādi pārkāpjot LESD 290. pantu un Direktīvas 2003/87 10.a panta 1., 4. un 5. punktu, pārsniedzot šajā direktīvā paredzētās pilnvaras un neievērojot šīs direktīvas mērķus (energoefektīvāku tehnoloģiju izmantošanas veicināšana un ar ekonomisko attīstību un nodarbinātību saistīto prasību ievērošana)?

2) Vai Lēmums 2013/448 nav spēkā, ņemot vērā LES 6. pantu, ciktāl tas ir pretrunā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (ECPAK) papildu protokola 1. pantam un minētās konvencijas 17. pantam, jo ar to ir prettiesiski pārkāpta prasītāju sabiedrību tiesiskā paļāvība par tiesībām paturēt īpašumu, ko veido tām sākotnēji piešķirtais kvotu apjoms un uz kuru tām ir tiesības atbilstoši direktīvas noteikumiem, tādējādi liedzot tām ar šo īpašumu saistīto ekonomisko labumu?

3) Vai Lēmums 2013/448 nav spēkā, ciktāl tajā ir definēts starpnozaru korekcijas koeficients, jo ar šo lēmumu atbilstoša pamatojuma nenorādīšanas dēļ ir pārkāpts LESD 296. panta 2. punkts un Nicas hartas 41. pants?

4) Vai Lēmums 2013/448 nav spēkā, ciktāl tajā ir definēts starpnozaru korekcijas koeficients, jo ar šo lēmumu ir pārkāpts Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkts, LES 5. panta 4. punktā paredzētais samērīguma princips, kā arī nav veikta izmeklēšana un ir pieļauta kļūda vērtējumā, ņemot vērā, ka bez maksas piešķiramo kvotu maksimālā apjoma aprēķinā (kam ir nozīme, nosakot vienoto starpnozaru korekcijas koeficientu) nav ņemta vērā ietekme, ko radīja laikā no Direktīvas 2003/87 ieviešanas pirmā posma (no 2005. līdz 2007. gadam) līdz otrajam posmam (no 2008. līdz 2012. gadam) notikušās jēdziena "sadedzināšanas iekārta" interpretācijas izmaiņas?

5) Vai Lēmums 2013/448 nav spēkā, ciktāl tajā ir definēts starpnozaru korekcijas koeficients, jo ar šo lēmumu ir pārkāpts Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkts un 9.a panta 2. punkts, kā arī nav veikta izmeklēšana un ir pieļauta kļūda vērtējumā, ņemot vērā, ka bez maksas piešķiramo kvotu maksimālā apjoma aprēķins (kam ir nozīme, nosakot vienoto starpnozaru korekcijas koeficientu) tika veikts, pamatojoties uz dalībvalstu sniegtajiem datiem, kuri nav saskanīgi, jo to pamatā ir atšķirīga Direktīvas 2003/87 9.a panta 2. punkta interpretācija?

6) Vai Lēmums 2013/448 nav spēkā, ciktāl tajā ir definēts starpnozaru korekcijas koeficients, jo ar šo lēmumu ir pārkāpti Direktīvas 2003/87 10.a panta 1. punktā un 23. panta 3. punktā ietvertie procesuālie noteikumi?"

D – *Tiesvedība Tiesā*

28. Rakstveidā savu viedokli kā attiecīgās pamatlietas dalībnieki tiesvedībā Austrijā izteica *Borealis Polyolefine* u.c., tiesvedībā Nīderlandē – *DOW Benelux*, *Esso Nederland* u.c., *Akzo Nobel Chemicals* u.c., kā arī *Yara Sluiskil* u.c. un tiesvedībā Itālijā – *Esso Italiana* u.c., *Eni*, kā arī *Linde Gas Italia*. Turklāt Vācija, Nīderlande, Spānija (tikai tiesvedībā Itālijā) un Komisija izteica savu viedokli rakstveidā.

29. Lai gan Tiesa ir apvienojusi attiecīgi abus Austrijas tiesu un četrus Itālijas tiesu lūgumus sniegt prejudiciālu nolēmumu, tā līdz šim formāli nav apvienojusi šīs lietas. Tomēr Tiesa 2015. gada 3. septembrī sarīkoja kopīgu tiesas sēdi. Šajā tiesas sēdē piedalījās visi iepriekš minētie lietas dalībnieki, izņemot *Linde*; kā Itālijas tiesvedības dalībnieki tajā piedalījās arī *Luchini* u.c. un *Buzzi Unicem*.

30. Es visas šīs lietas analizēšu vienos secinājumos un uzskatu par lietderīgu, ka Tiesa ņemtu šo piemēru vērā, apvienojot tās kopīga nolēmuma pieņemšanai.

IV – **Juridiskais vērtējums**

31. Ar lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu uzdoto jautājumu mērķis ir apšaubīt Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punktā paredzēto vienoto starpnozaru korekcijas koeficientu (turpmāk tekstā – "korekcijas koeficients"), ko Komisija ir noteikusi Lēmuma 2013/448 4. pantā un II pielikumā.

32. Lai saprastu šos jautājumus, vispirms ir jāizskaidro šī korekcijas koeficienta aprēķināšana un tā nozīme Direktīvas 2003/87 sistēmā (par to A sadaļā). Pēc tam es analizēšu jautājumus par nepietiekamu atsevišķu emisiju avotu ņemšanu vērā (par to B un C sadaļā), tad – korekcijas koeficienta noteikšanas pamatojumu (par to D sadaļā), pēc tam – pamattiesības uz īpašumu (par to E sadaļā) un lēmuma pieņemšanā piemēroto procedūru (par to F sadaļā). Lai nepieļautu, ka juridiski ļoti sarežģītās tēmas izklāsts ir saraustīts, tieši pēc tam vispirms es paskaidrošu, ka uzņēmumiem, kas ir prasītāji pamatlietās, savi iebildumi nebija tieši jāceļ Savienības tiesās (par to G sadaļā) un kādas sekas vajadzētu radīt lēmuma pārbaudes rezultātam (par to H sadaļā).

A – *Par korekcijas koeficienta juridisko kvalifikāciju*

33. Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 1. pantu tiek izveidota siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēma, lai rentabli un ekonomiski efektīvi veicinātu šo gāzu emisiju samazināšanos.

34. Iekārtām, kurām piemēro šo sistēmu, attiecībā uz siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju ir jāiegūst emisijas tiesības, t.s. kvotas. Praksē minētais attiecas gandrīz tikai uz CO_2 emisiju. Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. un 9.a pantu kopējais pieejamo kvotu daudzums ir ierobežots un, sākot ar 2010. gadu, tas katru gadu tiek samazināts par 1,74 %. Samazinājums saskaņā ar Direktīvas 2009/29 preambulas 13. apsvērumu sekmē klimatam kaitīgo emisiju samazināšanu par 20 % līdz 2020. gadam salīdzinājumā ar 1990. gadu.

35. Kopš 2013. gada šīs kvotas tikai daļēji tiek piešķirtas bez maksas un pārējos gadījumos tās tiek izsolītas. Nošķirtas tiek elektroenerģijas ražošanas iekārtas, kas, neņemot vērā dažus izņēmumus, nesaņem *nekādas* bezmaksas kvotas [7], un rūpnieciskās iekārtas, kas bez maksas saņem vai nu visas [8] nepieciešamās kvotas, vai vismaz to daļu [9].

36. Jautājumi šajā lietā ir tieši tikai par tādu rūpniecisko iekārtu situāciju, uz kurām var attiekties bezmaksas kvotu sadale, nevis par elektroenerģijas ražošanas iekārtām. Tas tādēļ, ka strīda pamatā esošais korekcijas koeficients samazina rūpnieciskajām iekārtām bez maksas piešķirtās emisijas kvotas.

37. Korekcijas koeficients tiek noskaidrots, pirmkārt, dalībvalstīm un, otrkārt, Komisijai aprēķinot, cik daudz kvotu kopumā pienākas visām rūpnieciskajām iekārtām. Šajā ziņā abas puses izmanto atšķirīgas aprēķina metodes. Mazākajai no abām vērtībām ir izšķiroša nozīme attiecībā uz to, cik daudz kvotu beigās tiek sadalīts bez maksas.

38. Ja dalībvalstu aprēķinātā vērtība būtu bijusi mazāka, nebūtu bijis vajadzības veikt korekciju. Dalībvalstis, pamatojoties uz to noteikto sākuma vērtību, būtu varējušas sadalīt bezmaksas kvotas.

39. Taču faktiski mazāka bija Komisijas aprēķinātā vērtība. Tādēļ bija konstatējams Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta otrajā daļā paredzētais gadījums: bija jāpiemēro vienots starpnozaru korekcijas koeficients. Pirmajā gadā tas bija apmēram 94,3 %, un līdz 2020. gadam tas samazinās līdz apmēram 80,4 %. Tas nozīmē, ka no dalībvalstu provizoriski aprēķinātā bez maksas piešķiramo kvotu daudzuma beigās var tikt piešķirta tikai šī daļa.

1) Dalībvalstu aprēķinātais atzītais rūpniecisko iekārtu pieprasījums

40. Dalībvalstis nosaka Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta sākumā minēto vērtību – kvotu daudzumu, ko izmanto par pamatu (nākotnē) ik gadu rūpnieciskajām iekārtām bez maksas sadalāmo kvotu aprēķinā. Šis daudzums zināmā mērā tiek aprēķināts, izmantojot sākotnējo informāciju, proti, izmantojot katras atsevišķās iekārtas vēsturisko darbību un t.s. "līmeņatzīmes", ko Komisija attiecīgajai darbībai ir noteikusi Lēmumā 2011/278. Līmeņatzīmju gadījumā runa ir par zināmu CO_2 emisiju daudzumu, kuru Komisija atzīst par nepieciešamu zināma attiecīgā produkta daudzuma saražošanai. Šo vērtību es turpinājumā saukšu par *atzīto pieprasījumu*.

41. Atbilstoši Direktīvas 2003/87 10.a panta 2. punkta pirmajai daļai sākuma vērtība līmeņatzīmēs ir attiecīgās nozares vai apakšnozares 10 % efektīvāko iekārtu darbības vidējais rādītājs Savienībā. Turklāt šīm līmeņatzīmēm atbilstoši 10.a panta 1. punkta trešajai daļai ir jāpanāk, ka kvotu sadale rosina samazināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas un izmantot energoefektīvas tehnoloģijas, uzmanību pievēršot tostarp augstas efektivitātes koģenerācijai un energoefektīvai dūmgāzu izmantošanai, un lai tā nerada stimulu palielināt emisijas. Komisijas uzdevums, nosakot līmeņatzīmes dažādajām darbībām, ir šo mērķi sasniegt.

42. Ar Komisijas noteiktajām līmeņatzīmēm rūpnieciskajām iekārtām tiek ņemtas vērā it īpaši emisijas no tādu dūmgāzu izmantošanas par kurināmo, kas rodas atsevišķos ražošanas procesos (par to B sadaļā, 1) punkts), un industriālā koģenerācijas iekārtās saražotās siltumenerģijas izmantošana (par to B sadaļā, 2) punkts). Turklāt tās tiek piemērotas visām rūpnieciskajām iekārtām, kurām šobrīd ir piemērojama Direktīvas 2003/87 sistēma, tātad arī iekārtām, kuras ir iekļautas sistēmā tikai kopš 2008. gada (par to C sadaļā, 2) punkta b) apakšpunkts) vai 2013. gada (par to C sadaļā, 2) punkta a) apakšpunkts).

7 — Direktīvas 2003/87 10.a panta 1. punkta trešās daļas otrais teikums, 3. punkts un 7. punkta trešā daļa.

8 — Tās atbilstoši Direktīvas 2003/87 10.a panta 12. punktam ir iekārtas nozarēs vai apakšnozarēs, kurās pastāv būtisks CO_2 emisiju pārvirzes risks, t.s. "carbon leakage".

9 — Tās saskaņā ar Direktīvas 2003/87 10.a panta 11. punktu vispirms bez maksas saņem 80 % no nepieciešamajām kvotām. Līdz 2020. gadam šī daļa tiek lineāri samazināta līdz 30 %, līdz 2027. gadam – līdz 0 %.

43. Dalībvalstis nosaka no šo līmeņatzīmju piemērošanas izrietošo visu rūpniecisko iekārtu to teritorijā atzīto pieprasījumu, saskaņā ar Lēmuma 2011/278 10. pantu sareizinot līmeņatzīmes attiecīgajām darbībām ar attiecīgo atsevišķo apakšiekārtu vēsturisko darbības līmeni. Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu tās šos datus iesniedz Komisijai līdz 2011. gada 30. septembrim. Komisija tai paziņotos skaitļus saskaita un tādējādi nosaka kopīgo visu rūpniecisko iekārtu atzīto pieprasījumu Savienībā.

2) Komisijas aprēķinātais rūpniecības maksimālais apjoms

44. Komisija, zināmā mērā raugoties no putna lidojuma, aprēķina otro vērtību, t.s. rūpniecības maksimālo apjomu – tā, pamatojoties uz vēsturiskajiem emisijas datiem, nosaka kopējā pieejamo emisijas kvotu daudzuma daļu, kas kopumā pienākas rūpnieciskajām iekārtām. Šo rūpniecības maksimālo apjomu veido divi daudzumi, kas tiek reglamentēti Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta a) un b) apakšpunktā.

a) Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta a) apakšpunkts

45. Pirmā daudzuma pamatā saskaņā ar Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta a) apakšpunktu ir kopējais vidējais ikgadējais kvotu daudzums saskaņā ar 9. panta 1. punktu, kas ir ticis piešķirts otrajā kvotu sadales laikposmā no 2008. līdz 2012. gadam, tātad vēsturiskais visu šajā laikposmā direktīvas sistēmā ietilpstošo iekārtu pieprasījums. Šajā kopējā daudzumā ietilpst abas grupas – elektroenerģijas ražošanas iekārtas un rūpnieciskās iekārtas.

46. Šo kvotu daudzumu noteica attiecīgās dalībvalstis. Šajā ziņā tām Direktīvā 2003/87 tās toreiz spēkā esošajā redakcijā nebija noteikta īpaša metode [10].

47. Izmantojot valstu sadalāmās kvotas, attiecībā uz visu Savienību noskaidrotais vidējais daudzums no 2008. līdz 2012. gadam saistībā ar attiecīgi nākotnē piešķiramā ikgadējā kopējā daudzuma aprēķināšanu, ņemot vērā šī laikposma vidu, tātad 2010. gadu, ik gadu [11] tiek samazināts par lineāro koeficientu 1,74 %.

48. Taču, aprēķinot rūpniecības maksimālo apjomu, saskaņā ar Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta a) apakšpunktu var tikt ņemta vērā tikai to iekārtu daļa, uz kurām neattiecas 10.a panta 3. punkts. Līdz ar to praksē līdz 2012. gadam elektroenerģijas ražošanas iekārtām piešķirtās kvotas netiek ņemtas vērā. Komisija šo daļu aprēķina, ņemot vērā to kvotu daudzumu, kas rūpnieciskajām iekārtām tika piešķirtas vidēji no 2005. līdz 2007. gadam.

49. Līdz ar to rūpniecības maksimālā apjoma daļa nav kvotas, kas pagātnē tikušas piešķirtas elektroenerģijas ražošanas iekārtām par emisijām, kuras radās, izmantojot dūmgāzes par kurināmo (par to B sadaļā, 1) punkts) vai ražojot industriāli radītu siltumenerģiju koģenerācijas iekārtās (par to B sadaļā, 2) punkts). Turklāt atsauce uz rūpniecības daļu laikposmā no 2005. līdz 2007. gadam liedz ņemt vērā rūpnieciskās iekārtas, uz kurām Direktīva 2003/87 attiecas tikai kopš 2008. gada (par to C sadaļā, 2) punkta b) apakšpunkts). Minētais attiecas uz atsevišķām sadedzināšanas iekārtām un iekārtām EEZ valstu teritorijā. Tomēr visas šīs emisijas tiek ņemtas vērā rūpniecības līmeņatzīmēs.

10 — Spriedums Komisija/Igaunija (C-505/09 P, EU:C:2012:179, 52. punkts).

11 — Izskaidrots Komisijas 2010. gada 9. jūlija Lēmuma 2010/384/ES par Kopienas kvotu kopapjomu, ko piešķir saskaņā ar ES emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu 2013. gadam (OV L 175, 36. lpp.), preambulas 13. apsvērumā.

b) Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta b) apakšpunkts

50. Otrajā daudzumā saskaņā ar Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta b) apakšpunktu ietilpst iekārtas, kurām direktīvas sistēma tiek piemērota tikai kopš 2013. gada. Tādējādi kopš minētā gada šajā sistēmā papildus tiek iekļautas, piemēram, emisijas no alumīnija ražošanas un no atsevišķām ķīmijas rūpniecības nozarēm.

51. Tas notiek, izmantojot šo iekārtu kopējās vidējās pārbaudītās ikgadējās emisijas no 2005. līdz 2007. gadam. Arī šī vērtība tiek samazināta par minēto lineāro koeficientu 1,74 % gadā, un elektroenerģijas ražošanas iekārtas netiek ņemtas vērā.

52. Šajā ziņā rodas problēma, ka ne attiecībā uz visām dalībvalstīm ir tikuši izmantoti vienādi dati par emisijām. Attiecībā uz dažām dalībvalstīm tika izmantoti tikai dati par tādu iekārtu emisijām, kas kopumā tikai kopš 2013. gada ietilpst šajā sistēmā. Turpretim attiecībā uz citām dalībvalstīm papildus tika izmantoti arī dati par emisijām no jaunām sistēmā iekļautām darbībām, kas tiek veiktas iekārtās, kuras jau iepriekš citu darbību dēļ ietilpa sistēmā (par to C sadaļā, 2) punkta a) apakšpunkts).

3) Izstrādātais korekcijas koeficients

53. Sākotnēji varētu sagaidīt, ka dalībvalstu aprēķinātajam atzītajam pieprasījumam, kura pamatā ir efektīvākās iekārtas, vajadzētu būt mazākam par vēsturiski sadalāmajām kvotām visām iekārtām, ieskaitot mazāk efektīvās iekārtas, kas ir Komisijas noteiktās vērtības pamatā [12]. Atbilstoši minētajam, salīdzinot abas vērtības, varētu būt runa tikai par rūpniecības maksimālā apjoma ikgadēju lineāru samazinājumu par attiecīgi 1,74 %. Korekcijas koeficients būtu jāizmanto tikai pēc tam, kad tiktu samazināts "pārsvars", kas ir radies, ņemot vērā efektīvākās iekārtas.

54. Taču patiesībā, salīdzinot dalībvalstu un Komisijas noteiktās vērtības, rodas iespaids, ka atzītais pieprasījums, kas ir Lēmuma 2013/448 pamatā, ir *lielāks* nekā vēsturiski sadalāmās kvotas. Proti, korekcijas koeficientam jau sākotnēji ir būtiskākas sekas nekā lineārajam samazinājumam: korekcijas koeficients 94,272151 % pirmajā gadā, proti, 2013. gadā, bez maksas sadalāmo kvotu daudzumu samazina par 5,727849 %. Taču līdz minētajam brīdim kopējie lineārie samazinājumi no 2011. līdz 2013. gadam ir tikai 5,22 %. Tomēr ar laiku šī iedarbība nedaudz samazinās. Pēdējā gadā, proti, 2020. gadā, korekcijas koeficients ir 82,438204 %, tātad tiek piemērots samazinājums 17,561796 %. Tas ir tikai nedaudz vairāk nekā kopējais lineārais samazinājums 17,4 % apjomā šajos desmit gados.

55. Tādēļ uzņēmumi, kas ir prasītāji pamatlietās, korekciju uzskata par pārāk lielu. Tie šo iedarbību it īpaši izskaidro ar to, ka, lai gan atsevišķas darbības ir nepamatoti tikušas ņemtas vērā atzītajā pieprasījumā [13], tās nav tikušas ņemtas vērā rūpniecības maksimālā apjoma noskaidrošanā [14]. Turklāt tie pieprasa piekļuvi nepieciešamajiem datiem, lai varētu visaptveroši pārbaudīt korekcijas koeficienta aprēķināšanu (par to D sadaļā).

12 — Pretēji Komisijas viedoklim pieprasījums šajā tiesvedībā 2010. gadā saskaņā ar *Esso Nederland* u.c. argumentiem atbilda arī Komisijas pieņēmumam.

13 — Skat. šo secinājumu 42. punktu.

14 — Skat. šo secinājumu 49. un 52. punktu.

4) Par Direktīvas 2003/87 mērķiem saistībā ar korekcijas koeficientu

56. Ir jāpiekrīt argumentam, ka atsevišķu darbību "nesamērīga" [15] ņemšana vērā ir pretrunā vienam no korekcijas koeficienta mērķiem. Lai gan šie mērķi nav tikuši izvirzīti tieši, saskaņā ar šī korekcijas koeficienta tiesiskā regulējuma kopsakaru tam ir dubults mērķis.

57. Pirmkārt, ar to tiek piemērots lineārais samazināšanas koeficients 1,74 %. Šo mērķi apstrīdētais nesamērīgums neietekmē. Samazināšanas koeficients gan varēja tikt piemērots, arī neizmantojot sarežģīto salīdzinājumu starp atzīto pieprasījumu un rūpniecības maksimālo apjomu.

58. Tādēļ lielāka nozīme ir otrajai korekcijas koeficienta funkcijai – tam ir jānodrošina, lai bezmaksas kvotu sadale, pamatojoties uz līmeņatzīmēm, neizjauktu saskaņā ar iepriekšējo kvotu sadales sistēmu pastāvošo līdzsvaru starp rūpnieciskām darbībām un elektroenerģijas ražošanu par labu rūpniecībai.

59. Šis līdzsvars ir svarīgs. Proti, ja rūpniecisko darbību daļa kopējā pieejamo kvotu daudzumā palielinātos, vienlaicīgi samazinātos to kvotu daudzums, par kurām notiek izsole. Ja ar šo daudzumu nepietiktu, lai apmierinātu kopējo izsoles ceļā apmierināmo pieprasījumu, tad pastāvētu nesamērīgs cenu palielināšanās risks. Tas galvenokārt radītu slogu elektroenerģijas nozarei un patērētājiem. Taču tiktu skartas arī atsevišķas rūpniecības nozares, kurām nepieciešamo kvotu daļa ir jāiegādājas.

60. Tomēr šis vēsturiskais līdzsvars netiek ievērots, ja, pamatojoties uz jaunu aprēķina metodi, darbības šobrīd tiek saistītas ar rūpniecību, lai gan tās iepriekš ir tikušas saistītas ar elektroenerģijas ražošanu vai vispār nav tikušas ņemtas vērā.

61. Turklāt, kā norāda, piemēram, *Linde*, šāda nesamērīga korekcijas nepieciešamība ir pretrunā Direktīvas 2003/87 mērķim novērst "carbon leakage". Ar to tiek saprasta tādu darbību pārvirze uz trešajām valstīm, kas rada siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju. Šādas izmaiņas būtu negatīvas ne tikai no ekonomiski politiskā viedokļa, bet tās arī neļautu sasniegt vispārējo mērķi visā pasaulē samazināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas.

62. Tādēļ, lai novērstu "carbon leakage", saskaņā ar Direktīvas 2003/87 10.a panta 12. punktu iekārtām tajās nozarēs vai apakšnozarēs, kurās pastāv būtisks CO_2 emisiju pārvirzes risks, tiek piešķirtas bezmaksas kvotas 100 % apjomā no tām izmantojot līmeņatzīmes atzītā pieprasījuma. Taču pārāk liels korekcijas koeficients var radīt situāciju, kad tās beigās iegūst mazāk nekā 100 % no nepieciešamajām kvotām, un līdz ar to Direktīvas 2003/87 sistēma rada stimulu šo darbību pārvirzei.

63. Taču nesamērīgā dūmgāzu izmantošanas ņemšana vērā atbilst Direktīvas 2003/87 primārajam mērķim samazināt klimatam kaitīgās emisijas. Tas tādēļ, ka tā samazina bez maksas piešķirto kvotu apjomu un palielina stimulu ierobežot CO_2 emisiju. Līdz ar to tā veicina LESD 191. pantā prasīto vides saglabāšanu un aizsardzību, cīņu pret klimata pārmaiņām un augsta līmeņa aizsardzību.

64. Ņemot vērā minēto, ir rūpīgāk jāanalizē četras jomas, kurās prasītāji uzņēmumi iebilst pret šādām atkāpēm, proti, dūmgāzu un koģenerācijas iekārtu ņemšana vērā (par to B sadaļā) un tādu darbību un iekārtu ņemšana vērā, kurām Direktīvas 2003/87 sistēma ir piemērojama tikai kopš 2013. vai 2008. gada (par to C sadaļā).

15 — *Borealis Polyolefine* procesuālā raksta 1. pielikums, 4. lpp., Eiropas Komisijas Klimata politikas ģenerāldirektorāta 2013. gada 22. oktobra "Calculations for the determination of the cross-sectoral correction factor in the EU ETS in 2013 to 2020", 2015. gada 12. augustā pieejams arī Komisijas interneta vietnē http://ec.europa.eu/clima/policies/ets/cap/allocation/docs/ cross_sectoral_correction_factor_en.pdf.

B – *Par elektroenerģijas ražošanas no dūmgāzēm un augstas efektivitātes koģenerācijas spēkstaciju saražotās siltumenerģijas industriālās izmantošanas ņemšanu vērā*

65. Pirmais līdz ceturtais jautājums lietā *Borealis Polyolefine*, trešais jautājums lietā *Dow Benelux* un pirmais jautājums lietā *Esso Italiana* u.c. ir par elektroenerģijas ražošanas no dūmgāzēm (par to 1) punktā) un augstas efektivitātes koģenerācijas spēkstacijās saražotās siltumenerģijas industriālās izmantošanas (koģenerācijas iekārtas, par to 2) punktā) ņemšanu vērā, aprēķinot korekcijas koeficientu. Abas darbības šobrīd tiek saistītas ar rūpniecību, lai gan agrāk tās tika ņemtas vērā saistībā ar elektroenerģijas ražošanu.

1) Par elektroenerģijas ražošanu no dūmgāzēm

66. Dūmgāzes rodas atsevišķos rūpnieciskos ražošanas procesos, piemēram, ražojot koksu un tēraudu, un var tikt izmantotas par kurināmo, it īpaši elektroenerģijas ražošanā. Rīkoties šādi saistībā ar ilgtspējīgu resursu apsaimniekošanu ir lietderīgāk nekā šīs gāzes izvadīt vai nelietderīgi sadedzināt.

67. Iespējams, ka šī izmantošana izskaidro to, kāpēc Direktīvas 2003/87 10.a panta 1. punkta trešās daļas pirmajā teikumā dūmgāzu izmantošanas veicināšana ir pieskaitīta stimuliem samazināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas un izmantot energoefektīvas tehnoloģijas. Iemeslam būtu jābūt tādam pašam attiecībā uz apstākli, ka šīs tiesību normas otrajā teikumā attiecībā uz no dūmgāzēm saražoto elektroenerģiju ir noteikta atkāpe no elektroenerģijas ražošanas izslēgšanas no bezmaksas kvotu sadales.

68. Tādēļ, kā izklāsta Komisija, tā, noteikdama produktu līmeņatzīmes, ir ņēmusi vērā, ka dažās nozarēs dūmgāzes tiek sadedzinātas elektroenerģijas ražošanai. Tas it īpaši esot paaugstinājis produktu līmeņatzīmes attiecībā uz koksu, jēldzelzi un kausēto rūdu, tātad palielinājis atzīto pieprasījumu šajās nozarēs.

69. Komisija atzīst, ka attiecīgās emisijas tikai daļēji ir tikušas ņemtas vērā rūpniecības maksimālajā apjomā, proti, tikai tiktāl, ciktāl dūmgāzes tika sadedzinātas rūpnieciskās iekārtās. Turpretim, ja dūmgāzes tika sadedzinātas elektroenerģijas ražošanas iekārtā Direktīvas 2003/87 10. panta 3. punkta izpratnē, tās netika ņemtas vērā, noskaidrojot rūpniecības maksimālo apjomu. Tā kā maksimālais apjoms šādā veidā ir mazāks, dūmgāzu ņemšana vērā līmeņatzīmēs attiecīgi palielina korekcijas koeficientu.

70. Tādēļ ir jāpārbauda, vai šī nesamērīgā dūmgāzu izmantošanas ņemšana vērā ir saderīga ar Direktīvu 2003/87.

71. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka nesamērīgums ir ietverts Direktīvas 2003/87 10.a panta 1., 3. un 5. punktā. Saskaņā ar 3. un 5. punktu, aprēķinot rūpniecības maksimālo apjomu, nav jāņem vērā elektroenerģijas ražošanas iekārtas, tātad arī elektroenerģijas ražošana no dūmgāzēm. Taču no 1. punkta trešās daļas izriet, ka Komisijai, nosakot līmeņatzīmes, no kurām izriet atzītais rūpniecisko iekārtu pieprasījums, būtu jāņem vērā elektroenerģijas ražošana no dūmgāzēm.

72. Turpretim uzņēmumi, kas ir prasītāji pamatlietās, nevar izmantot arī argumentu, ka Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punktā ietvertā norāde uz "iekārtām, kuras nav iekļautas 3. punktā" neesot jāsaprot tādējādi, ka elektroenerģijas ražošanas iekārtu emisijas nebūtu jāņem vērā. Lai gan tie uzskata, ka ar minēto ir domātas iekārtas, uz kurām attiecas bezmaksas kvotu sadale, tomēr tekstā tam nav atrodams nekāds pamatojums.

73. Pretēji *Buzzi Unicem* argumentam Direktīvas 2003/87 10.a panta 3. punkta piemērošanas priekšnoteikums it īpaši nav tāds, ka elektroenerģijas ražošanai netiek piešķirtas bezmaksas kvotas. Bezmaksas kvotu nepiešķiršana drīzāk ir šīs tiesību normas, no kuras citās tiesību normās ir pieļautas atkāpes, tiesiskās sekas.

74. Kā izklāstīts iepriekš [16], tomēr ir jāatzīst, ka šis nesamērīgums īsti nesaskan ar korekcijas koeficienta mērķi nodrošināt vēsturisko līdzsvaru starp rūpnieciskajām iekārtām un elektroenerģijas ražošanu. Tā arī vēl vairāk rosina pārvirzīt emisijas izraisošas darbības. Taču vienlaicīgi tā atbilst arī Direktīvas 2003/87 vides mērķiem.

75. Šajā situācijā, kad ir konstatējami pretrunīgi mērķi un sistemātiski apsvērumi, varētu cerēt, ka likumdevējs savus nodomus dara zināmus tieši. Tā ir noticis, piemēram, attiecībā uz citu Direktīvā 2003/87 ietverto tiesisko regulējumu, proti, 9. panta 1. punkta trešo teikumu, kas, ņemot vērā Horvātijas pievienošanos, ir ticis pievienots šai direktīvai. Atbilstoši tam Horvātijas pievienošanās rezultātā kvotu kopapjoms Savienībā tiek palielināts tikai par kvotu apjomu, ko Horvātija izsola saskaņā ar 10. panta 1. punktu. Tā kā līdz ar to netiek ņemtas vērā Horvātijas bez maksas piešķirtās kvotas, tas nenovēršami samazina visā Savienībā pieejamās kvotas un ir pamats korekcijai 10.a panta 5. punkta izpratnē.

76. Turpretim attiecībā uz dūmgāzēm nav konstatējams nedz attiecīgs skaidrs tiesiskais regulējums, nedz norāde preambulas apsvērumos vai sagatavošanas darbos. Drīzāk ir konstatējamas norādes par to, ka likumdevējs, izstrādājot Direktīvas 2009/29 redakciju, šo problēmu vienkārši nav pamanījis. Proti, atsauce uz dūmgāzēm tekstā ir tikusi ietverta tikai salīdzinoši vēlu – saistībā ar trialogu par Direktīvas 2009/29 pieņemšanu pirmajā lasījumā. Dūmgāzes pirmo reizi ir minētas Parlamenta grozījumu priekšlikumā [17], kas dažās nedēļās starpiestāžu kompromisā par Direktīvas 2009/29 pieņemšanu ir pazudis [18]. Daudzi Parlamenta deputāti šajā ziņā sūdzējās par lielo steigu direktīvas pieņemšanā [19].

77. Taču likumdevējs nav arī skaidri licis saprast, ka neizkropļota līdzsvara starp rūpnieciskajām iekārtām un elektroenerģijas ražošanas iekārtām nodrošināšanai, kā arī sloga samazināšanai rūpnieciskajām iekārtām vienmēr vajadzētu būt primārām.

78. Tādēļ ar nesamērīgo elektroenerģijas ražošanas no dūmgāzēm ņemšanu vērā saistītās mērķu neatbilstības nepamato Direktīvas 2003/87 interpretāciju ārpus tās formulējuma tādējādi, ka šis nesamērīgums tiktu novērsts.

79. Neatbildēt var arī uz jautājumu, vai Komisija tik un tā būtu bijusi pilnvarota novērst ar dūmgāzu ņemšanu vērā saistīto nesamērīgumu, pieņemot īstenošanas tiesību aktus. Direktīvas 2003/87 10.a panta 1. punktā gan ir ietverts pilnvarojums tai attiecībā uz 10.a panta 5. punktu pieņemt īstenošanas noteikumus, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, papildinot to. Taču, paturot prātā pretrunīgos mērķus, tai katrā ziņā nebija pienākuma izmantot šīs pilnvaras nesamērīguma novēršanai.

80. Līdz ar to ir jākonstatē, ka no jautājumu par elektroenerģijas ražošanu no dūmgāzēm pārbaudes neizriet nekas tāds, kas radītu šaubas par korekcijas koeficienta noteikšanas Lēmumā 2013/448 likumību.

16 — Skat. šo secinājumu 56. un nākamos punktus.

17 — 48. grozījumu priekšlikums (Padomes 2008. gada 24. oktobra dokuments Nr. 14764/08, 80. lpp.).

18 — Pieņemta Parlamentā 2008. gada 17. decembrī (skat. Padomes 2010. gada 14. janvāra Dokumentu Nr. 17146/08), apstiprināta Padomē 2009. gada 4. aprīlī.

19 — Padomes 2010. gada 14. janvāra Dokuments Nr. 17146/08, 5. lpp.

2) Par koģenerācijas iekārtām

81. Koģenerācija nodrošina pilnīgu kurināmā enerģijas izmantošanu. Ja tiek izmantota tikai iegūtā enerģija, piemēram, elektroenerģijas ražošanai, radītā siltumenerģija tiek nelietderīgi zaudēta. Tādēļ koģenerācijas iekārtās radusies siltumenerģija tiek uzkrāta un tiek izmantota citām darbībām. Daļēji šī siltumenerģija tiek izmantota arī dzesēšanā.

82. Jautājumi par koģenerācijas iekārtu ņemšanu vērā attiecas tikai uz tām koģenerācijas iekārtām, kas atbilst elektroenerģijas ražošanas iekārtas definīcijai Direktīvas 2003/87 3. panta u) punktā. Elektroenerģijas ražošanas iekārtas ir iekārtas, kurās tiek ražota elektroenerģija pārdošanai trešām personām un kurās no I pielikumā uzskaitītajām darbībām tiek veikta vienīgi "kurināmā sadedzināšana".

83. Pēc tam, kad lietas dalībnieki rakstveida procesā vēl nebija vienisprātis par to, kā šīs elektroenerģiju ražojošās koģenerācijas iekārtas tiek ņemtas vērā, aprēķinot korekcijas koeficientu, pēc lūguma sniegt paskaidrojumus tiesas sēdē par to tika sasniegta vienprātība.

84. Šajā ziņā nozīme ir situācijai, kad elektroenerģiju ražojoša iekārta nodod siltumenerģiju vai dzesēšanai paredzētu enerģiju ar rūpniecību saistītiem pircējiem. Kā tas it īpaši ir norādīts Lēmuma 2011/278 preambulas 21. apsvērumā, tas tiek ņemts vērā ar rūpniecību saistīta patērētāja līmeņatzīmē. Tātad tam tiek palielināts atzītais pieprasījums, taču attiecīgās emisijas netiek iekļautas rūpniecības maksimālajā apjomā, jo tās rodas koģenerācijās iekārtās, tātad elektroenerģijas ražošanas iekārtās. Tādēļ rūpniecībā izmantotā koģenerācijas iekārtās saražotā siltumenerģija palielina korekcijas koeficientu un rada papildu nesamērīgumu.

85. Uz šo gadījumu būtībā ir attiecināmi tie paši apsvērumi kā attiecībā uz elektroenerģijas ražošanu no dūmgāzēm.

86. Šis nesamērīgums ir paredzēts Direktīvas 2003/87 10.a panta 1., 3. un 5. punktā. No vienas puses, elektroenerģijas ražošanas iekārtas, tātad arī elektroenerģiju ražojošās koģenerācijas iekārtas, nosakot rūpniecības maksimālo apjomu saskaņā ar 3. un 5. punktu, netiek ņemtas vērā. No otras puses, 1. punkta trešās daļas pirmajā teikumā ir paredzēts, ka līmeņatzīmes rosina samazināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas un izmantot energoefektīvas tehnoloģijas, uzmanību pievēršot tostarp augstas efektivitātes koģenerācijai.

87. Komisijas Lēmumā 2011/278 paredzētā siltumenerģijas izmantošanas iekļaušana rūpniecības produktu līmeņatzīmēs atbilst šim mērķim un atvieglo praktisko rīkošanos ar rūpniecības siltumenerģijas izmantošanu saistībā ar bezmaksas kvotu sadali. Atvieglojums izriet no tā, ka attiecībā pret iekārtām, kas pašas ražo siltumenerģiju, un iekārtām, kas to saņem no koģenerācijas iekārtām, tiek īstenota vienlīdzīga attieksme. Līdz ar to, piešķirot šīm iekārtām kvotas, nav individuāli jāpārbauda, cik daudz siltumenerģijas no kuriem avotiem tiek iegūts. Un stimuls rodas tāpēc, ka rūpnieciskās iekārtas, saņemdamas siltumenerģiju no koģenerācijas iekārtām, ietaupa kvotas, kuras tās var pārdot.

88. Sākotnēji šķiet, ka atšķirība ir atrodama Direktīvas 2003/87 10.a panta 4. punkta pirmajā teikumā. Saskaņā ar to bezmaksas kvotas sadala augstas efektivitātes koģenerācijai, ja ir ekonomiski pamatots pieprasījums pēc siltuma *ražošanas* un dzesēšanas. Taču šāda kvotu sadalīšanas iespēja neizslēdz ņemšanu vērā līmeņatzīmēs, bet gan it īpaši atļauj piešķirt koģenerācijas iekārtām kvotas siltumenerģijas vai dzesēšanai paredzētas enerģijas ražošanai, ko tā nodod pircējiem, kas neietilpst direktīvas sistēmā. Tādas, piemēram, ir privātās mājsaimniecības.

89. Tādēļ līmeņatzīmju noteikšana attiecībā uz koģenerācijas iekārtās saražotās siltumenerģijas rūpniecisko izmantošanu ietilpst Komisijas īstenošanas kompetencē saskaņā ar Direktīvas 2003/87 10.a panta 1. punktu.

90. Pārējā daļā ir piemērojams tas pats, kas attiecībā uz dūmgāzu ņemšanu vērā. Ir gan konstatējamas mērķu neatbilstības, un nav konstatējami skaidri likumdevēja apgalvojumi. Taču ar minēto nav noteikts interpretēt Direktīvu 2003/87 veidā, kas novērstu nesamērīgumu, tāpat Komisijai nebija pienākuma to novērst, izmantojot savas īstenošanas pilnvaras.

91. Līdz ar to arī no jautājumu par koģenerācijas ņemšanu vērā pārbaudes neizriet nekas tāds, kas radītu šaubas par korekcijas koeficienta noteikšanas Lēmumā 2013/448 likumību.

C – *Par rūpniecības maksimālajā apjomā izmantotajiem datiem par pirmoreiz no 2008. vai 2013. gada iekļaujamajām nozarēm*

92. Visas trīs tiesas pauž šaubas par rūpniecības maksimālajā apjomā izmantotajiem datiem par pirmoreiz no 2013. gada iekļaujamajām nozarēm. Taču *Raad van State* ceturtajā jautājumā vaicā, vai nepieciešamie īstenošanas noteikumi datu sagatavošanai jau pastāvēja (par to 1) punktā), savukārt abu pārējo tiesu jautājumi ir par iesniegto un izmantoto datu kvalitāti un apjomu (par to 2) punkta a) apakšpunktā). Šīs abas tiesas pauž šaubas arī par piemērotu to iekārtu un darbību ņemšanu vērā, kas pirmoreiz ir tikušas iekļautas 2008. gadā (par to 2) punkta b) apakšpunktā).

1) Par īstenošanas noteikumiem

93. Ar savu ceturto jautājumu *Raad van State* vēlas noskaidrot, vai korekcijas koeficienta noteikšana ir prettiesiska tādēļ, ka tā cita starpā ir balstīta uz datiem, kas tika iesniegti saistībā ar Direktīvas 2003/87 9.a panta 2. punkta īstenošanu, nepastāvot tajā minētajiem atbilstoši 14. panta 1. punktam pieņemtajiem noteikumiem.

94. Tikai vēlāk kļūst skaidrs, kāda ir Direktīvas 2003/87 9.a panta 2. punkta saistība ar strīda pamatā esošo korekcijas koeficientu. Proti, tajā ir precizēts, kā saskaņā ar 10.a panta 5. punkta b) apakšpunktu pie rūpniecības maksimālā apjoma pieskaitāmās pārbaudītās ikgadējās vidējās kopējās emisijas no 2005. līdz 2007. gadam ir jānoskaidro attiecībā uz iekārtām, kuras šajā sistēmā ir iekļautas tikai kopš 2013. gada un kuras nav elektroenerģijas ražošanas iekārtas.

95. Attiecībā uz šīm iekārtām operatoriem saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9.a panta 2. punkta pirmo daļu kompetentajām iestādēm ir jāiesniedz pienācīgi pamatoti un neatkarīgi pārbaudīti dati par emisijām, lai šīs iekārtas varētu tikt ņemtas vērā, koriģējot rūpniecības maksimālo apjomu.

96. Šajā ziņā Direktīvas 2003/87 9.a panta 2. punkta otrajā daļā ir paredzēts, ka šie dati ir jāiesniedz saskaņā ar noteikumiem, kas pieņemti atbilstīgi 14. panta 1. punktam.

97. Raad van State uzskata, ka šie noteikumi ir Regula (ES) Nr. 601/2012 [20], kura gan šo datu iesniegšanas Komisijai brīdī vēl nebija pieņemta. Proti, dati saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9.a panta 2. punkta otro daļu bija jāiesniedz līdz 2010. gada 30. aprīlim.

98. Kā pareizi norāda Vācija, datu iesniegšana 2010. gadā tik un tā varēja notikt, pamatojoties uz vienotiem noteikumiem, kas bija ietverti Lēmumā 2007/589 [21]. Tie bija paredzēti Direktīvas 2003/87 14. panta 1. punkta redakcijā, kas bija spēkā pirms Direktīvas 2009/29.

20 — Komisijas 2012. gada 21. jūnija Regula (ES) Nr. 601/2012 par siltumnīcefekta gāzu emisiju monitoringu un ziņošanu saskaņā ar Direktīvu 2003/87 (OV L 181, 30. lpp.).

21 — Komisijas 2007. gada 18. jūlija Lēmums, ar ko nosaka pamatnostādnes siltumnīcefekta gāzu emisiju monitoringam un ziņošanai par tām saskaņā ar Direktīvu 2003/87 (OV L 229, 1. lpp.).

99. Ir arī jāpieņem, ka Direktīvas 2003/87 9.a panta 2. punkta otrā daļa attiecas uz Lēmuma 2007/589 noteikumiem. Tas tādēļ, ka atbilstoši tai dati bija jāiesniedz brīdī, kad jaunajiem Regulas Nr. 601/2012 īstenošanas noteikumiem vēl vispār nebija jābūt pieņemtiem. Proti, Direktīvas 2003/87 14. panta 1. punktā tā jaunajā redakcijā šajā ziņā bija noteikts jauns termiņš – 2011. gada 31. decembris.

100. Turklāt piemērojamajās tiesību normās nav atrodama neviena norāde par to, ka saistībā ar korekcijas koeficienta noskaidrošanu nepieciešamie dati bija jākonstatē un jāiesniedz no jauna, pamatojoties uz Regulu Nr. 601/2012.

101. Līdz ar to no *Raad van State* jautājuma neizriet nekas tāds, kas radītu šaubas par korekcijas koeficienta noteikšanas Lēmuma 2013/448 4. pantā un II pielikumā likumību.

2) Par datu kvalitāti

102. Itālijas un Austrijas tiesu lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu šajā saistībā rada arī šaubas par dalībvalstu iesniegto datu kvalitāti un apjomu. Šie jautājumi balstās uz apstākli, ka Direktīvas 2003/87 sistēma ir tikusi vēl vairāk paplašināta gan no pirmā (no 2005. līdz 2007. gadam) līdz otrajam (no 2008. līdz 2012. gadam) posmam (par to b) apakšpunktā), gan arī ar trešo posmu (no 2013. līdz 2020. gadam) (par to a) apakšpunktā).

a) Par paplašināšanu kopš 2013. gada

i) Par jaunu darbību neņemšanu vērā dažu dalībvalstu datos

103. Landesverwaltungsgericht Niederösterreich savā devītajā jautājumā pieņem, ka dati par emisijām no iekārtām, kuras pirms 2013. gada tikai *daļēji* bija iekļautas Direktīvas 2003/87 sistēmā, nosakot maksimālo apjomu, ir tikuši ņemti vērā nepilnīgi, proti, tikai apjomā, kādā tās jau pirms tam bija iekļautas sistēmā.

104. Šis pieņēmums visbeidzot ir arī *Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio* piektā jautājuma pamatā, kas galvenokārt tiek uzdots par dažādo dalībvalstu veikto Direktīvas 2003/87 9.a panta 2. punkta interpretāciju. Proti, šīs atšķirības tieši ir saistītas ar jautājumu, vai dalībvalstīm ir jāiesniedz tikai dati par iekārtām, kas pirmo reizi sistēmā ir iekļautas kopš 2013. gada, vai arī dati par jaunām sistēmā iekļautām darbībām iekārtās, kas citu darbību dēļ jau ir bijušas iekļautas šajā sistēmā.

105. Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta b) apakšpunkts un 9.a panta 2. punkta trešās daļas pirmais teikums uz šiem jautājumiem sniedz skaidru atbildi, jo tajos nav minētas emisijas no jaunām iekļautām *darbībām* iekārtās, uz kurām šī sistēma jau attiecas. Abās tiesību normās ir minētas tikai tādu *iekārtu* pārbaudītās emisijas, kas tiek iekļautas šajā sistēmā tikai no 2013. gada.

106. Taču, ja, nosakot maksimālo apjomu, netiek ņemtas vērā tikai no 2013. gada sistēmā iekļautās emisijas no darbībām jau iekļautās iekārtās, tas noteikti rada pastiprinātu nepieciešamību pēc korekcijas. Tas tādēļ, ka šīs darbības tik un tā tiek ņemtas vērā saistībā ar atzīto pieprasījumu.

107. Tādējādi, līdzīgi kā elektroenerģijas ražošanas no dūmgāzēm [22] un koģenerācijas iekārtās saražotās siltumenerģijas [23] ņemšanas vērā gadījumā, no piemērojamā tiesiskā regulējuma formulējuma izriet nesamērīga emisiju ņemšana vērā. Arī šajā gadījumā ir konstatējamas zināmas mērķu neatbilstības un likumdevējs nav paudis skaidru nostāju.

22 — Skat. šo secinājumu 71. un nākamos punktus.

23 — Skat. šo secinājumu 86. un nākamos punktus.

108. Tādējādi arī šajā gadījumā Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta b) apakšpunkts nav jāinterpretē citādi un Komisijai nebija pienākuma novērst nesamērīgumu īstenošanas noteikumos.

109. Līdz ar to ir jāsecina, ka jautājumu par kopš 2013. gada jaunām Direktīvas 2003/87 sistēmā iekļautām iekārtām un darbībām pārbaude nav parādījusi, ka jaunu darbību jau iekļautās iekārtās *neņemšana* vērā dažu dalībvalstu datos, noskaidrojot rūpniecības maksimālo apjomu, radītu šaubas par korekcijas koeficienta noteikšanas Lēmuma 2013/448 4. pantā un II pielikumā likumību.

ii) Par jaunu darbību ņemšanu vērā citu dalībvalstu datos

110. Taču šī pārbaude parādīja, ka jaunu darbību jau iekļautās iekārtās ņemšana vērā *citu* dalībvalstu datos, noskaidrojot rūpniecības maksimālo apjomu, tiešām rada šaubas par korekcijas koeficienta noteikšanas Lēmuma 2013/448 4. pantā un II pielikumā likumību. Tas tādēļ, ka Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta b) apakšpunktā ir paredzēta tieši tikai jaunu iekārtu ņemšana vērā.

111. Pretēji Vācijas argumentam attiecībā uz Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta b) apakšpunkta interpretāciju nav arī konstatējama rīcības brīvība, kas dažām dalībvalstīm atļautu ņemt vērā tikai jaunas sistēmā iekļautas iekārtas, kamēr citas ņem vērā arī jaunas darbības jau iekļautās iekārtās. Dalībvalstu iestādēm noteikti var būt rīcības brīvība, vērtējot operatoru iesniegtos datus, taču jaunu darbību jau iekļautās iekārtās ņemšanai vērā vienkārši trūkst juridiskā pamata.

112. Komisija – tāpat kā Vācija – gan pamatoti norāda, ka atbilstoši Direktīvai 2003/87 tā nedrīkst labot dalībvalstu datus. Taču no minētā neizriet, ka korekcijas koeficients varētu tikt noteikts, izmantojot datus, kas saskaņā ar piemērojamām tiesību normām nedrīkst tikt ņemti vērā. Drīzāk Komisijai ir vismaz jāpārbauda šaubas par datu kvalitāti un nepieciešamības gadījumā jārūpējas par to, lai dalībvalstis pēc iespējas drīzāk veiktu nepieciešamos labojumus. Minētais saskaņā ar LES 17. panta 1. punktu atbilst tās uzdevumam uzraudzīt Savienības tiesību piemērošanu.

113. Turklāt tas pats izriet no sprieduma Komisija/Igaunija. Proti, šis spriedums bija par agrāk spēkā esošo Direktīvas 2003/87 redakciju, atbilstoši kurai dalībvalstīm biji ievērojami lielāka rīcības brīvība nekā atbilstoši tagad spēkā esošajiem tiesību aktiem. Tiesa arī šajā gadījumā neizslēdza likumības pārbaudi [24].

114. Minēto nemaina arī nepieciešamība noteikt korekcijas koeficientu konkrētā brīdī. Ja savlaicīgi nevar tikt noskaidrots, kuri dati ir jāizmanto, Komisijai nepieciešamības gadījumā ir jānosaka provizorisks korekcijas koeficients ar nosacījumu, ka vēlāk tas tiks koriģēts.

115. Līdz ar to ir jāsecina, ka atbilstoši Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta b) apakšpunktam var tikt ņemtas vērā tikai emisijas no jaunām kopš 2013. gada sistēmā iekļautām darbībām, taču nevar tikt ņemtas vērā jaunas sistēmā iekļautas darbības jau iekļautās iekārtās.

116. Taču attiecīgajās tiesvedībās tika norādīts, ka vismaz Francija, Beļģija, Vācija, Itālija un Spānija ir iesniegušas arī datus par emisijām no jaunām sistēmā iekļautām darbībām iekārtās, kas citu darbību dēļ jau ir iekļautas šajā sistēmā. Komisija šos datus ir izmantojusi, aprēķinādama rūpniecības maksimālo apjomu.

117. Līdz ar to Komisija, izmantodama savos aprēķinos emisijas no jaunām kopš 2013. gada sistēmā iekļautām darbībām jau iekļautās iekārtās, ir noteikusi pārāk *lielu* rūpniecības maksimālo apjomu. Šajā apjomā korekcijas koeficienta noteikšana ir prettiesiska, un Lēmuma 2013/448 4. pants un II pielikums nav spēkā.

24 — Spriedums Komisija/Igaunija (C-505/09 P, EU:C:2012:179, 54. punkts).

118. Turklāt ir arī jānorāda, ka tādai pašai izpratnei vajadzētu būt, ne tikai noskaidrojot korekcijas koeficientu, bet arī nosakot kopējo pieejamo kvotu daudzumu saskaņā ar 9.a panta 2. punktu. Šādā gadījumā nesamērīgums nenozīmētu mazāku bez maksas piešķiramo kvotu skaitu, bet gan nozīmētu mazāku pieejamo kvotu daudzumu, tātad klimatam kaitīgo emisiju samazināšanos. Minētais pat *vēl vairāk* atbilstu primārajiem Direktīvas 2003/87 un LESD 191. panta vides mērķiem nekā bezmaksas kvotu sadales ierobežošana. Taču šajās tiesvedībās netiek jautāts par kopējo pieejamo daudzumu, tādēļ Tiesai par to nav jāsniedz viedoklis.

b) Par paplašināšanu no 2008. gada

119. *Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio* ar savu ceturto jautājumu vēlas arī noskaidrot, vai rūpniecības maksimālā apjoma aprēķināšana ir kļūdaina tādēļ, ka, to noskaidrojot, nav tikusi ņemta vērā sistēmas paplašināšana no pirmā (no 2005. līdz 2008. gadam) līdz otrajam (no 2008. līdz 2012. gadam) Direktīvas 2003/87 ieviešanas posmam. Ar minēto ir saistīta arī šķietamā kļūda, kuru *Landesverwaltungsgericht Niederösterreich* lūdz pārbaudīt ar savu astoto jautājumu. Tā uzskata, ka dati par emisijām no iekārtām, kas pirms 2008. gada tikai *daļēji* bija iekļautas Direktīvas 2003/87 sistēmā, ir tikuši ņemti vērā nepilnīgi, proti, tikai apjomā, kādā tās iepriekš bija iekļautas sistēmā.

120. Izmaiņas otrajā kvotu sadales periodā radīja Komisijas skaidrojums par sadedzināšanas iekārtas jēdzienu, pamatojoties uz kuru dažām dalībvalstīm bija jāiekļauj sistēmā zināms skaits citu iekārtu [25]. Turklāt sistēmai pievienojās Norvēģija, Islande un Lihtenšteina.

121. Komisija, noskaidrojot vēsturiskās emisijas saistībā ar rūpniecības maksimālā apjoma noteikšanu, ir balstījusies uz Savienības emisiju reģistru [26]. Taču šajā reģistrā nav ietverti dati par emisijām no iekārtām, kas pirmoreiz sistēmā ir tikušas iekļautas otrajā kvotu sadales periodā.

122. Kā pareizi norāda Komisija, minētais atbilst Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkta a) apakšpunktam. Atbilstoši tam, aprēķinot rūpniecības maksimālo apjomu, var tikt ņemtas vērā tikai pārbaudītās emisijas vidēji laikposmā no 2005. līdz 2007. gadam. Attiecībā uz jau kopš 2008. gada iekļautajām darbībām trūkst 9.a panta 2. punktam līdzīga tiesiskā regulējuma, kas paredzētu dalībvalstu pienākumu iesniegt pārbaudītus datus par emisijām arī par šīm darbībām. Līdz ar to emisijas, kas tika iekļautas tikai no 2008. gada, nebija pārbaudītas un tādēļ nevarēja tikt ņemtas vērā.

123. Līdz ar to arī šajā ziņā piemērojamā tiesiskā regulējuma formulējums rada nesamērīgu emisiju ņemšanu vērā. Tādējādi šajā gadījumā ir piemērojami tie paši apsvērumi, kas tika izmantoti līdz šim analizētajā nesamērīgumā.

124. Līdz ar to no šo jautājumu pārbaudes neizriet nekas tāds, kas radītu šaubas par korekcijas koeficienta noteikšanas Lēmumā 2013/448 spēkā esamību.

D – *Par korekcijas noteikšanas pamatojumu*

125. Raad van State (piektais un sestais jautājums) un *Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio* (trešais jautājums) pauž Tiesai šaubas arī par korekcijas koeficienta noteikšanas pamatojumu.

25 — Komisijas 2005. gada 22. decembra Paziņojums "Turpmākas vadlīnijas attiecībā uz valstu kvotu sadales plāniem ES emisijas kvotu tirdzniecības sistēmas tirdzniecības periodam no 2008. līdz 2012. gadam" (COM(2005) 703, galīgā redakcija, 36. punkts un 8. pielikums).

26 — Klimata politikas ĢD dokuments (minēts 15. zemsvītras piezīmē, 2. lpp.).

126. Šie jautājumi ir par to, ka Lēmuma 2013/448 pamatojumā, būtībā tā preambulas 25. apsvērumā, neesot norādīti visi dati, kas esot nepieciešami, lai saprastu korekcijas koeficienta aprēķināšanu. Konkrēti, runa ir par to, ka atsevišķi skaitļi no pamatojumā ietvertajiem datiem varot tikt secināti tikai netieši (par to 4) punktā) un ka vēlāk publicētajā Klimata politikas ģenerāldirektorāta paskaidrojošajā dokumentā esot gan ietverti svarīgi papildu dati, taču, pirmkārt, tie neveidojot pamatojuma daļu (par to 3) punktā) un, otrkārt, joprojām trūkstot liela daudzuma nepieciešamās informācijas (par to 2) punktā). Lai atbildētu uz šiem jautājumiem, vispirms ir jāprecizē pamatojumam izvirzāmās prasības (par to 1) punktā).

1) Par nepieciešamo korekcijas koeficienta noteikšanas Lēmumā 2013/448 pamatojumu

127. Kā zināms, saskaņā ar LESD 296. panta otro daļu nepieciešamajam pamatojumam ir jābūt pielāgotam attiecīgā tiesību akta raksturam un skaidri un nepārprotami ir jāatklāj aktu sagatavojušās iestādes argumenti, lai ļautu ieinteresētajām personām uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai īstenot tās kontroli [27].

128. Tiesa minēto ir konkretizējusi tādējādi, ka *individuālu lēmumu* pamatojuma mērķis ir ne tikai ļaut tiesai veikt kontroli, bet arī sniegt ieinteresētajai personai pietiekamas norādes, lai tā varētu saprast, vai lēmumā, iespējams, nav pieļauta kļūda, kas ļauj apstrīdēt tā likumību [28].

129. Turpretim *vispārpiemērojamu tiesību aktu* gadījumā pamatojums var būt aprobežots ar to, ka tiek norādīta vispārējā situācija, kuras dēļ šis tiesību akts ir pieņemts, un vispārējie mērķi, kurus ar to ir paredzēts sasniegt; tam ir tikai jāatklāj attiecīgā tiesību akta mērķa galvenie aspekti [29]. Šajā gadījumā būtu lieki prasīt arī īpašu paskaidrojumu par iemesliem katrai attiecīgās iestādes izdarītajai tehniskajai izvēlei [30].

130. Strīda pamatā esošā korekcijas koeficienta noteikšana noteikti nav individuāls lēmums, bet gan vispārpiemērojams tiesību akts un vienlaicīgi Komisijas tehnisks lēmums. Tādēļ varētu tikt pieņemts, ka pamatojumam izvirzāmās prasības ir ierobežotas.

131. Taču šāds pieņēmums būtu kļūdains.

132. Ierobežotās vispārpiemērojama tiesību akta pamatojumam izvirzāmās prasības ir izskaidrojamas ar likumdevēja rīcības brīvību, kas parasti ir tā pamatā. Tiesas šo rīcības brīvību var pārbaudīt tikai ierobežotā apjomā, tādēļ pietiek ar to, ka pamatojumā ir ietverti šādai ierobežotai pārbaudei nepieciešamie elementi.

133. Taču, noteikdama korekcijas koeficientu Lēmumā 2013/448, Komisija neīstenoja pilnvaras, kas tai piešķīra šādu rīcības brīvību. Aprēķināšanas metode un izmantojamie dati izriet no Direktīvas 2003/87 un Lēmuma 2011/278. Tādēļ tiesas kontrole būtībā attiecas uz to, vai šī metode ir tikusi pareizi piemērota un vai ir tikuši izmantoti pareizie dati. Līdz ar to pamatojumā ir jābūt ietvertiem nepieciešamajiem datiem, lai varētu notikt šī pārbaude.

27 — Skat., piemēram, spriedumus *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764, 63. punkts), *AJD Tuna* (C-221/09, EU:C:2011:153, 58. punkts) un *Banco Privado Português* un *Massa Insolvente do Banco Privado Português* (C-667/13, EU:C:2015:151, 44. punkts).

28 — Spriedumi *SISMA*/Komisija (32/86, EU:C:1987:187, 8. punkts), *Corus UK*/Komisija (C-199/99 P, EU:C:2003:531, 145. punkts), *Ziegler* /Komisija (C-439/11 P, EU:C:2013:513, 115. punkts) un *Dole Food* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija (C-286/13 P, EU:C:2015:184, 93. punkts).

29 — Spriedumi *AJD Tuna* (C-221/09, EU:C:2011:153, 59. punkts) un *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Komisija (C-398/13 P, EU:C:2015:535, 29. punkts).

30 — Spriedumi *Eridania zuccherifici nazionali* u.c. (250/84, EU:C:1986:22, 38. punkts), Itālija/Padome un Komisija (C-100/99, EU:C:2001:383, 64. punkts), *British American Tobacco* (*Investments*) un *Imperial Tobacco* (C-491/01, EU:C:2002:741, 166. punkts), *Arnold André* (C-434/02, EU:C:2004:800, 62. punkts), *Alliance for Natural Health* u.c. (C-154/04 un C-155/04, EU:C:2005:449, 134. punkts), *AJD Tuna* (C-221/09, EU:C:2011:153, 59. punkts), kā arī Igaunija/Parlaments un Padome (C-508/13, EU:C:2015:403, 60. punkts).

2) Par Komisijas izmantotajiem datiem

134. No minētā izriet jau viens no galvenajiem atbildes uz *Raad van State* uzdoto sesto jautājumu elementiem, proti, vai pamatojumā ir jābūt ietvertiem *visiem* datiem, kas ir nepieciešami, lai sīkāk pārbaudītu korekcijas koeficienta aprēķināšanu.

135. Patiešām – Lēmuma 2013/448 pamatojumā ir jābūt atsaucei tieši uz šiem datiem, jo pretējā gadījumā Tiesa nevar pārbaudīt, vai Komisija ir izmantojusi pareizos datus korekcijas koeficienta aprēķināšanā un ir pareizi piemērojusi aprēķināšanas metodi. Attiecīgi arī ieinteresētajām personām ir nepieciešami šie dati, lai varētu izmantot attiecīgos tiesību aizsardzības līdzekļus – Savienības tiesās vai valsts tiesās.

136. Acīmredzot korekcijas koeficienta noteikšanas pamatojums Lēmuma 2013/448 preambulas 25. apsvērumā neatbilst šīm prasībām, jo tajā nav ietverti visi dati, kurus Komisija ir izmantojusi, aprēķinādama korekcijas koeficientu. *Raad van State* šajā ziņā it īpaši uzsver trīs turpmāk minētos faktorus.

137. *Pirmkārt*, lai varētu pārbaudīt iekārtu, kas nav elektroenerģijas ražošanas iekārtas, daļu noskaidrošanu attiecībā uz emisijām laikposmā no 2005. līdz 2007. gadam, esot jāzina, kuras iekārtas Komisija uzskata par elektroenerģijas ražošanas iekārtām.

138. *Otrkārt*, iekārtu, kurām noteikumi par emisiju tirdzniecību ir piemērojami tikai kopš 2013. gada, kopējā emisiju daudzuma aprēķināšana var tikt saprasta, tikai ielūkojoties datos, kurus Komisijai šajā ziņā ir sniegušas dalībvalstis, pamatojoties uz Direktīvas 2003/87 9.a panta 2. punktu.

139. Un, *treškārt*, nelaboto kvotu sadale var tikt pārbaudīta tikai tad, ja ir piekļuve dalībvalstu iesniegtajiem sarakstiem ar kopējo provizorisko ikgadējo bez maksas piešķiramo emisijas kvotu daudzumu.

140. Taču es neuzskatu, ka šie dati obligāti pilnā apjomā būtu jāietver tiesību akta pamatojumā, jo tas šādā gadījumā būtu ļoti plašs. Tā, piemēram, Tiesa ir atzinusi, ka lēmuma pamatojumam izvirzāmās prasības ir jāsamēro ar faktiskajām iespējām, kā arī tehniskajiem apstākļiem vai termiņu, kādā tas ir jāpieņem [31]. Tādēļ būtu bijis pietiekami sniegt iespēju iepazīties ar nepieciešamajiem neapstrādātajiem datiem un ietvert pamatojumā attiecīgu norādi.

141. Taču šajā lietā tas tā nav. It kā ar to vien nepietiktu – Komisija pēc attiecīgiem lūgumiem pat ir liegusi piekļuvi datiem. Līdz ar to tā attiecībā uz korekcijas koeficienta aprēķināšanu ir atņēmusi pamatu visaptverošai tiesiskajai aizsardzībai.

142. Tomēr Komisija un Vācija norāda, ka šie dati ietverot komercnoslēpumus.

143. Attiecībā uz šo argumentu ir jāatzīst, ka konfidenciālas informācijas un komercnoslēpumu aizsardzības princips ir jāīsteno, līdzsvarojot to ar efektīvas tiesību aizsardzības prasībām un lietas dalībnieku tiesību uz aizstāvību ievērošanu [32].

31 — Spriedums *Delacre* u.c./Komisija (C-350/88, EU:C:1990:71, 16. punkts).

32 — Spriedumi *Mobistar* (C-438/04, EU:C:2006:463, 40. punkts) un *Varec* (C-450/06, EU:C:2008:91, 52. punkts).

144. Parasti tas nozīmē, ka iestādei, kas veic pārbaudi, visbiežāk tiesai, ir jābūt pieejamai visai informācijai, kas nepieciešama, lai tā, pilnībā apzinoties lietas apstākļus, varētu pieņemt nolēmumu. Minētais attiecas arī uz konfidenciālu informāciju un komercnoslēpumiem. Turpretim ir jābūt iespējamam šo informāciju nesniegt lietas dalībniekam, ja otrs lietas dalībnieks pārbaudi veicošo iestādi pārliecina, ka pastāv ar to konfidencialitāti saistītas prioritāras intereses [33].

145. Taču šajā gadījumā pastāv šaubas par to, ka konfidenciāla apiešanās ar visiem nepieciešamajiem datiem būtu pamatota ar prioritārām interesēm. Proti, Direktīvas 2003/87 17. pantā ir paredzēts, ka lēmumi par kvotu sadali un ziņojumi par emisiju, kas tiek pieprasīti sakarā ar siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļaujām un kas glabājas kompetentajā iestādē, ir jādara pieejami sabiedrībai atbilstoši Vides informācijas direktīvai [34]. Līdzīgs saturs ir Direktīvas 2003/87 15.a pantam.

146. Kā izriet no Direktīvas 2003/87 15.a panta otrās daļas, tas gan neizslēdz tik un tā konstatējamo komercnoslēpumu aizsardzību, taču šāda noslēpuma aizsardzībai ir izvirzāmas augstas prasības, jo pienākums aizsargāt šo noslēpumu nevar tikt interpretēts tik plaši, ka tādējādi netiktu izpildīta prasība par pamatojumu, liedzot tiesības tikt uzklausītam [35].

147. It īpaši ir jāņem vērā, ka saskaņā ar Vides informācijas direktīvas 4. panta otrā punkta ceturto teikumu un Orhūsas regulas [36] 6. panta 1. punkta pirmo teikumu piekļuve informācijai par emisijām vidē nedrīkst tikt liegta, atsaucoties uz komerciālas vai rūpnieciskas informācijas konfidencialitāti.

148. Pretēji Komisijas viedoklim minēto secinājumu nemaina arī spriedums *Ville de Lyon*. Lai gan šis spriedums arī bija par piekļuvi noteiktai informācijai par Direktīvas 2003/87 piemērošanu, šai informācijai bija piemērojams īpašs tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram, pretēji Vides informācijas direktīvai, piekļuve bija liegta [37]. Turpretim šajā gadījumā attiecīgajai informācijai nav piemērojams īpašs tiesiskais regulējums, kas liegtu Vides informācijas direktīvā un Orhūsas regulā ietverto vērtējumu attiecināt uz pienākumu norādīt pamatojumu.

149. Ir vismaz jāsecina, ka liela daļa, iespējams, pat visa šajā gadījumā nozīmīgā informācija, ir par emisijām vidē. Līdz ar to būtu jāveic rūpīga pārbaude par to, kuri no izmantotajiem datiem nav par emisijām vidē un attiecībā uz kuriem kā uz komercnoslēpumiem ir jāievēro konfidencialitāte. Turklāt līdzās jau minētajiem apsvērumiem Komisijai šajā ziņā būs arī jāpārbauda, vai sākotnēji atzīstamo komercnoslēpumu aizsardzības interese, ņemot vērā pagājušo laiku, nav zudusi [38]. Visiem pārējiem datiem, kas ir nepieciešami korekcijas koeficienta noteikšanas pārbaudē, vajadzētu būt pieejamiem sabiedrībai un tātad arī attiecīgajiem uzņēmumiem.

150. Šajā tiesvedībā nav iespējams pilnībā atbildēt uz jautājumu, attiecībā uz kuriem datiem korekcijas koeficienta aprēķināšanā, ņemot vērā prioritāras intereses, ir jāievēro konfidencialitāte. Piemēram, Vācija tiesas sēdē precizēja, ka dati par ikgadējām iekārtu kopējām emisijām esot publiski pieejami, savukārt dati par iekārtām tiekot uzskatīti par komercnoslēpumiem, jo no tiem varot izdarīt secinājumus par ražošanu. Tas, ciktāl pēdējie minētie dati ir nepieciešami korekcijas koeficienta aprēķināšanā un vai tie šajā gadījumā bija patiešām konfidenciāli, nav šīs tiesvedības priekšmets.

33 — Spriedumi *Varec* (C-450/06, EU:C:2008:91, 53. un 54. punkts) un – par informāciju, kas saistīta ar drošību, – Komisija u.c./*Kadi* (C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 117.–129. punkts).

34 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 28. janvāra Direktīva 2003/4/EK par vides informācijas pieejamību sabiedrībai un par Padomes Direktīvas 90/313/EEK atcelšanu (OV L 41, 26. lpp.; Īpašais izdevums latviešu valodā, 15. nod., 7. sēj., 375. lpp.).

35 — Spriedums Nīderlandes Karaliste un *Leeuwarder Papierwarenfabriek*/Komisija (296/82 un 318/82, EU:C:1985:113, 27. punkts).

36 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 6. septembra Regula (EK) Nr. 1367/2006 par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV L 264, 13. lpp.).

37 — Spriedums *Ville de Lyon* (C-524/09, EU:C:2010:822, 40. punkts).

38 — Skat. Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.; Īpašais izdevums latviešu valodā, 1. nod., 3. sēj., 331. lpp.) 4. panta 7. punktu un spriedumu *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (C-362/08 P, EU:C:2010:40, 56. un 57. punkts).

151. Tomēr ir acīmredzams, ka korekcijas koeficienta noteikšana Lēmuma 2013/448 4. pantā un II pielikumā nav pamatota pietiekami un līdz ar to tā nav spēkā. Komisijas pienākums ir pieņemt jaunu lēmumu ar pietiekamu pamatojumu un šajā sakarībā pārbaudīt, ciktāl ir pamatota pamatdatu konfidenciāla apstrāde. Ja nav vienprātības, nepieciešamības gadījumā par to ir no jauna jāierosina lieta.

3) Par Klimata politikas ģenerāldirektorāta skaidrojošo dokumentu

152. Ir arī jāpaskaidro, ka *Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio* trešajā jautājumā minētais Klimata politikas ģenerāldirektorāta 2013. gada 22. oktobra skaidrojošais dokuments [39], neatkarīgi no tā satura, nevarēja novērst izklāstīto pamatojuma neesamību.

153. Proti, administratīvā tiesa balstās uz pamatotu apsvērumu par to, ka Savienības tiesību akta pamatojumam ir jābūt ietvertam pašā tiesību aktā un šis pamatojums ir jāpieņem pašam tiesību akta autoram [40].

154. Pienākums sniegt pamatojumu gan var būt ierobežots, ja ieinteresētajām personām ir zināma būtiskā informācija [41]. Taču šāda zināšana pienākumu norādīt pamatojumu labākajā gadījumā var ierobežot, ja ieinteresētās personas šo informāciju ir varējušas uzzināt vienlaicīgi ar lēmumu. Taču attiecīgais dokuments ir pieņemts 2013. gada 22. oktobrī, savukārt Lēmums 2013/448 tika pieņemts jau 2013. gada 5. septembrī un tika publicēts divas dienas vēlāk.

155. Turpretim vēlāk pieejami dati ir piemēroti tikai paša par sevi pietiekama pamatojuma papildināšanai, taču tie nevar novērst pamatojuma neesamību. Šajā gadījumā papildus ir jānorāda, ka šos datus publicēja nevis Komisija kā Lēmuma 2013/448 autore, bet viens no tās dienestiem. Tas, ka Komisija šajās tiesvedībās vispār nav tieši norādījusi uz šo dokumentu un attiecībā uz koģenerācijas iekārtu ņemšanu vērā pat ir izteikusies pretēji tam, parāda, ka šim dokumentam nav tādas pašas nozīmes kā tiesību akta pamatojumam.

4) Par atrēķināšanas nepieciešamību

156. Visbeidzot, *Raad van State* vaicā, vai ar pienākumu norādīt pamatojumu ir saderīgi, ka korekcijas koeficienta aprēķināšanā izšķirošais emisiju un emisiju kvotu daudzums lēmumā ir norādīts tikai daļēji. Šis jautājums balstās uz to, ka atsevišķi sākotnējie rādītāji var tikt noteikti tikai tad, ja, izmantojot aprēķināšanas noteikumus, notiek atrēķināšana no norādītajiem skaitļiem.

157. Taču tas nav uzskatāms par pamatojuma neesamību, jo pienākuma norādīt pamatojumu apjoms ir jānosaka, ņemot vērā tiesību akta kontekstu un visas tiesību normas, kas reglamentē attiecīgo jomu [42]. Ja šis konteksts, pieliekot saprātīgas pūles, ļauj noskaidrot ticamu papildu informāciju, ņemot vērā pamatojuma datus, tad pienākums norādīt pamatojumu ir izpildīts. Tomēr, kā jau izklāstīts, šādi nevar tikt noskaidroti visi nepieciešamie dati.

5) Secinājumi par korekcijas koeficienta noteikšanas pamatojumu

158. Korekcijas koeficienta noteikšana Lēmuma 2013/448 4. pantā un II pielikumā nav pietiekami pamatota un tādējādi nav spēkā.

39 — Minēts 15. zemsvītras piezīmē.

40 — Spriedumi Komisija/Parlaments un Padome (C-378/00, EU:C:2003:42, 66. punkts) un *Etimine* (C-15/10, EU:C:2011:504, 113. punkts).

41 — Izskaidrots spriedumā *Krupp Stahl*/Komisija (275/80 un 24/81, EU:C:1981:247, 13. punkts).

42 — Skat., piemēram, spriedumus *Arnold André* (C-434/02, EU:C:2004:800, 62. punkts) un *Gauweiler* u.c. (C-62/14, EU:C:2015:400, 70. punkts).

E – *Par pamattiesībām uz īpašumu (sestais jautājums lietā* Borealis Polyolefine *un otrais jautājums lietā* Esso Italiana u.c.)

159. Gan Austrijas, gan Itālijas tiesas lūgumos sniegt prejudiciālu nolēmumu tiek uzdots jautājums par to, vai provizoriski aprēķinātā bezmaksas piešķiramo emisijas kvotu daudzuma samazināšana, pamatojoties uz korekcijas koeficientu, ir saderīga ar pamattiesībām uz īpašumu.

160. Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio šajā ziņā atsaucas uz ECPAK 1. papildprotokola 1. panta pirmo daļu un ECPAK 17. pantu, atbilstoši kuram ir aizliegta ļaunprātīga tiesību un brīvību izmantošana. Taču, tā kā ECPAK Savienībai nav tieši saistoša [43], ir jāizmanto attiecīgās Pamattiesību hartas normas, tātad 17. un 54. pants, kā arī attiecīgie Savienības vispārējie tiesību principi.

161. Taču nav saprotams, ciktāl varētu būt runa par pamattiesību ļaunprātīgu izmantošanu Hartas 54. panta izpratnē.

162. Līdz ar to ir jāpārbauda tikai Hartas 17. pantā aizsargātās tiesības uz īpašumu un attiecīgais vispārējais tiesību princips. Ar 17. pantu piešķirtā aizsardzība attiecas nevis uz parastām komerciālām interesēm vai iespējām, kuru gadījuma raksturs ir raksturīgs pašai saimnieciskās darbības būtībai, bet gan uz tiesībām, kam ir mantiska vērtība, no kuras, ņemot vērā tiesību sistēmu, izriet iegūts tiesisks stāvoklis, kurš ļauj to īpašniekam vai to īpašnieka labā autonomi īstenot šīs tiesības [44].

163. Taču tas provizoriskās bez maksas sadalāmo kvotu aprēķināšanas gadījumā saskaņā ar Lēmuma 2011/278 10. pantu ir izslēgts. Tā nevarēja radīt iegūtu tiesisku stāvokli, jo Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punktā ir paredzēta samazināšanas iespēja.

164. Minētais nevar tikt mainīts arī ar *Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio* norādēm uz ECT judikatūru, atbilstoši kurai īpašuma aizsardzība saskaņā ar ECPAK 1. papildprotokola 1. panta pirmo daļu var attiekties arī uz tiesisko paļāvību iegādāties aktīvu [45]. Lai gan Hartas 17. panta nozīme un piemērojamība saskaņā ar 52. panta 3. punktu ir tāda pati kā ECPAK ietvertajām tiesībām uz īpašumu, kā tās ir interpretējusi ECT [46], tomēr tas, ka provizoriskā aprēķina samazināšanai ir paredzēts korekcijas koeficients, izslēdz tiesisko paļāvību [47].

165. Līdz ar to ar korekcijas koeficientu nav pārkāptas pamattiesības uz īpašumu.

F – *Par Lēmuma 2013/448 pieņemšanas procedūru*

166. Ar piekto prejudiciālo jautājumu lietā *Borealis Polyolefine*, otro prejudiciālo jautājumu lietā *Dow Benelux* un sesto prejudiciālo jautājumu lietā *Esso Italiana* u.c. iesniedzējtiesas attiecīgi būtībā vēlas zināt, vai korekcijas koeficienta noteikšana nav spēkā tādēļ, ka Komisija Lēmumu 2013/448 nav pieņēmusi, pamatojoties uz regulatīvo kontroles procedūru saskaņā ar Lēmuma 1999/468 5.a pantu.

43 — Spriedumi *Kamberaj* (C-571/10, EU:C:2012:233, 60. punkts) un *Åkerberg Fransson* (C-617/10, EU:C:2013:105, 44. punkts), kā arī Atzinums 2/13 (EU:C:2014:2454, 179. punkts).

44 — Spriedums *Sky Österreich* (C-283/11, EU:C:2013:28, 34. punkts).

45 — Piemēram, ECT 2004. gada 28. septembra spriedums lietā *Kopecký* pret Slovākiju (sūdzība Nr. 44912/98, *Recueil des arrêts et décisions 2004-IX*, 35. punkts) un 2013. gada 25. jūnija spriedums lietā *Gáll* pret Ungāriju (sūdzība Nr. 49570/11, 33. un 34. punkts).

46 — Šajā ziņā skat. spriedumus *Centre public d'action sociale d'Ottignies-Louvain-La-Neuve* (C-562/13, EU:C:2014:2453, 47. punkts) un *Minister for Justice and Equality* (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 56. un 57. punkts).

47 — Skat. ECT 2005. gada 6. oktobra spriedumu lietā *Maurice* pret Franciju (sūdzība Nr. 11810/03, *Recueil des arrêts et décisions 2005-IX*, 65. un 66. punkts).

167. Šie jautājumi tiek uzdoti tādēļ, ka saskaņā ar Direktīvas 2003/87 10.a panta 1. punktu Komisija gan ir pilnvarota pieņemt īstenošanas noteikumus, taču tai šajā ziņā ir jāpiemēro regulatīvā kontroles procedūra. Šīs procedūras mērķis ir Komisijas uzraudzība, tai īstenojot gandrīz leģislatīvas pilnvaras. Tā tiek īstenota, pirmkārt, izveidojot regulatīvo komiteju, kurā ir dalībvalstu pārstāvji, un, otrkārt, pēc tam pastāvot iespējai iesaistīties Parlamentam un Padomei.

168. Komisija saskaņā ar šo procedūru ir pieņēmusi Lēmumu 2011/278 un šī lēmuma 15. panta 3. punktā – pamatojoties uz Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punktu – ir reglamentējusi korekcijas koeficienta aprēķināšanas veidu. Turpretim korekcijas koeficients kvantitatīvi ir ticis noteikts Lēmuma 2013/448 4. pantā un II pielikumā, *nepiemērojot* atsevišķu procedūru.

169. Lēmuma 2013/448 4. panta un II pielikuma pieņemšanas tiešais juridiskais pamats ir Lēmuma 2011/278 15. panta 3. punkts, saskaņā ar kuru Komisija nosaka korekcijas koeficientu. Lai gan Lēmuma 2011/278 15. panta 3. punkts Lēmuma 2013/448 preambulā nav tieši minēts kā juridiskais pamats, toties tas kā juridiskais pamats ir skaidri minēts šī lēmuma 4. pantā [48].

170. Taču Lēmuma 2011/278 15. panta 3. punktā attiecībā uz korekcijas koeficienta noteikšanu nav reglamentēts īpašs procedūras veids. Tādēļ Komisija būtībā bija pilnvarota pieņemt Lēmuma 2013/448 4. pantu parastā procedūrā.

171. Tomēr vairāki lietas dalībnieki iebilst, ka Komisija Lēmuma 2011/278 15. panta 3. punktā nepieļaujami esot pati sevi pilnvarojusi noteikt korekcijas koeficientu vai vismaz esot izvairījusies no regulatīvās kontroles procedūras.

172. Vispirms ir jāanalizē tas, vai Komisija Lēmuma 2011/278 15. panta 3. punktā pati varēja sev piešķirt juridisko pamatu Lēmuma 2013/448 4. panta pieņemšanai.

173. Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 10.a panta 1. punkta pirmo daļu Komisija pieņem īstenošanas noteikumus par bezmaksas kvotu sadali. Lēmums 2011/278 ir šādi īstenošanas noteikumi. Tā kā 15. panta 3. punktā ietvertais pilnvarojums noteikt korekcijas koeficientu attiecas arī uz īstenošanu, Komisijai šāda juridiskā pamata noteikšana principā ir piemērots šādu īstenošanas noteikumu tiesiskā regulējuma priekšmets.

174. Tomēr robežas attiecībā uz īstenošanas noteikumu saturu var izrietēt no LESD 290. un 291. panta.

175. Saskaņā ar LESD 290. panta 1. punktu ar leģislatīvu aktu Komisijai var tikt deleģētas pilnvaras pieņemt vispārēji piemērojamus neleģislatīvus aktus, lai papildinātu vai grozītu dažus nebūtiskus leģislatīvu aktu elementus. Tā ir tā saucamā deleģētā likumdošana.

176. Turpretim saskaņā ar LESD 291. panta 2. punktu vienādu nosacījumu juridiski saistošo Savienības aktu īstenošanai nepieciešamības gadījumā šie akti piešķir Komisijai (vai īpašos gadījumos – Padomei) īstenošanas pilnvaras.

177. Lēmuma 2013/448 attiecināšanu uz kādu no abām kategorijām apgrūtina tas, ka Komisija to nav nosaukusi nedz par deleģētu tiesību aktu, nedz par īstenošanas noteikumiem, lai gan attiecīgs apzīmējums ir prasīts LESD 290. panta 3. punktā un 291. panta 4. punktā. Taču šajā gadījumā es šo procesuālo noteikumu pārkāpumu neuzskatu par pietiekami būtisku lēmuma atcelšanas pamatošanai, jo no tā tiesiskā regulējuma kopsakara un tā satura pietiekami skaidri izriet, ka ir runa par īstenošanas noteikumiem [49].

48 — Līdz ar to ir izpildīta arī prasība norādīt pamatojumā juridisko pamatojumu, skat. spriedumus Komisija/Padome (45/86, EU:C:1987:163, 9. punkts) un Komisija/Padome (C-370/07, EU:C:2009:590, 56. punkts).

49 — Skat. pēc analoģijas Tiesas judikatūru par juridiskā pamata minēšanu kā pienākuma norādīt pamatojumu daļu spriedumos Komisija/Padome (45/86, EU:C:1987:163, 9. punkts) un Komisija/Padome (C-370/07, EU:C:2009:590, 56. punkts).

178. Par Komisijas nodomu pieņemt īstenošanas noteikumus liecina jau tas vien, ka Lēmums 2013/448 ir balstīts uz Lēmumu 2011/278. Proti, saskaņā ar LESD 290. panta 1. punktu deleģēts tiesību akts var būt balstīts tikai uz vienu tiesību aktu. Šajā ziņā saskaņā ar LESD 289. pantu runa ir par tiesību aktiem, kurus, pamatojoties uz Līgumiem, ir pieņēmis Parlaments un Padome, taču ne par Komisijas tiesību aktiem. Turpretim īstenošanas pilnvaras saskaņā ar LESD 291. panta 2. punktu var tikt piešķirtas ar vienkāršiem "juridiski saistošiem aktiem", tātad arī ar tādiem Komisijas tiesību aktiem kā Lēmums 2011/278.

179. Lēmuma 2013/448 4. panta un II pielikuma saturs apstiprina tā kvalifikāciju par īstenošanas noteikumiem.

180. LESD 291. panta izpratnē attiecīgajai iestādei, izmantojot īstenošanas pilnvaras, ir jāprecizē leģislatīvā akta saturs, lai nodrošinātu tā vienveidīgas īstenošanas nosacījumus visās dalībvalstīs [50]. Šāda *precizēšana* ir pieļaujama, ja īstenošanas akta tiesību normas, pirmkārt, atbilst pamatakta būtiskajiem vispārīgajiem mērķiem un, otrkārt, ir vajadzīgas vai lietderīgas tā īstenošanai [51]. Tomēr pamataktu, pat tā nebūtiskās daļas, nedrīkst nedz grozīt, nedz papildināt [52]. Proti, Komisijai šajā ziņā var tikt piešķirtas pilnvaras tikai atbilstoši LESD 290. pantam.

181. Nosakot korekcijas koeficientu pieņemtajā Lēmuma 2013/448 4. pantā un II pielikumā, Lēmums 2011/278, tāpat kā Direktīva 2003/87, netika grozīts. Šo tiesību aktu formulējums netika grozīts, tieši pretēji, to normatīvais saturs palika nemainīgs [53]. Nav arī veikti papildinājumi. Proti, Komisija ar Lēmumu 2013/448 nav ieviesusi korekcijas koeficientu. Tas ir noteikts jau Direktīvā 2003/87, bet Lēmumā 2011/278 tas ticis konkretizēts.

182. Kvantitatīvā korekcijas koeficienta noteikšana šajā ziņā drīzāk ir jau reglamentētā aprēķināšanas veida piemērošanas rezultāts, un tādējādi ar to tiek īstenoti Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punkts un Lēmuma 2011/278 15. panta 3. punkts. Tā kā šajā saistībā nenoliedzami ir jāatzīst arī nepieciešamība visā Savienībā vienoti noteikt [korekcijas koeficientu], pieņemot Lēmuma 2013/448 4. pantu un II pielikumu, runa ir par īstenošanas noteikumiem, uz kuriem attiecas LESD 291. panta 2. punkts.

183. Attiecībā uz Komisijas īstenošanas noteikumiem LESD 291. panta 3. punktā ir paredzēts, ka Parlaments un Padome iepriekš paredz normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kas attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu.

184. Šīs normas un vispārīgie principi ir paredzēti Regulā (ES) Nr. 182/2011 [54]. Taču tajā nav noteiktas obligātas procesuālas prasības, jo saskaņā ar 1. pantu šīs normas un principi ir jāpiemēro (tikai) tad, kad juridiski saistošā Savienības aktā ir noteikts, ka Komisijas veikto īstenošanas aktu pieņemšanu kontrolē dalībvalstis.

185. Tādēļ Komisija Lēmuma 2011/278 15. panta 3. punktā varēja pati sevi pilnvarot noteikt korekcijas koeficientu, neparedzot papildu kontroles procedūru.

186. Tā kā korekcijas koeficienta noteikšana Lēmuma 2013/448 4. pantā un II pielikumā ir īstenošanas noteikums LESD 291. panta izpratnē, arī iebildums par izvairīšanos no regulatīvās kontroles procedūras ir vienkārši atspēkojams.

50 — Skat. spriedumus Komisija/Parlaments un Padome (C-427/12, EU:C:2014:170, 39. punkts), Parlaments/Komisija (C-65/13, EU:C:2014:2289, 43. punkts) un Komisija/Parlaments un Padome (C-88/14, EU:C: 2015:499, 30. punkts).

51 — Skat. spriedumu Parlaments/Komisija (C-65/13, EU:C:2014:2289, 46. punkts).

52 — Skat. spriedumus Parlaments/Komisija (C-65/13, EU:C:2014:2289, 45. punkts) un Komisija/Parlaments un Padome (C-88/14, EU:C: 2015:499, 31. punkts).

53 — Skat. arī spriedumu Komisija/Parlaments un Padome (C-88/14, EU:C: 2015:499, 44. punkts).

54 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 16. februāra Regula, ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 13. lpp.).

187. Proti, atbilstoši Direktīvas 2003/87 10.a panta 1. punkta otrajai daļai šī procedūra ir jāievēro tikai attiecībā uz pasākumiem, kas paredzēti nebūtisku šīs direktīvas elementu grozīšanai, papildinot to. Taču saskaņā ar iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem tieši par to šajā gadījumā nav runas.

188. Līdz ar to no prejudiciālo jautājumu par regulatīvās kontroles procedūras nepiemērošanu pārbaudes neizriet nekas tāds, kas varētu radīt šaubas par korekcijas koeficienta noteikšanas Lēmuma 2013/448 4. pantā un II pielikumā likumību.

G – *Par iespēju tieši vērsties Savienības tiesās*

189. Savā pirmajā jautājumā *Raad van State* vaicā, vai tādu esošu rūpniecisko iekārtu operatori, kurām kopš 2013. gada ir piemērojamas Direktīvas 2003/87 normas par emisiju tirdzniecību, atbilstoši LESD 263. panta ceturtajai daļai noteikti varēja celt Vispārējā tiesā prasību par Lēmumā 2013/448 ietvertā korekcijas koeficienta atcelšanu.

190. Šis jautājums ir par pastāvīgo judikatūru, atbilstoši kurai priekšnoteikums lietas dalībnieka tiesību valsts tiesās atsaukties uz Savienības tiesību akta spēkā neesamību atzīšanai ir tāds, ka šim lietas dalībniekam nav bijis tiesību saskaņā ar LESD 263. pantu celt tiešu prasību Savienības tiesās par minēto tiesību aktu [55]. Proti, ja tiktu pieļauts, ka tiesību subjekts, kuram neapšaubāmi būtu tiesības celt prasību atcelt tiesību aktu LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē par kādu Savienības tiesību aktu, pēc LESD 263. panta sestajā daļā paredzētā prasības celšanas termiņa beigām varētu valsts tiesā apstrīdēt šī paša tiesību akta spēkā esamību, šim tiesību subjektam tiktu atzīta iespēja neievērot galīgo raksturu, kāds attiecībā uz šo tiesību subjektu piemīt minētajam tiesību aktam pēc prasības celšanai noteikto termiņu beigām [56].

191. Tādēļ jau izskatīto jautājumu par korekcijas koeficienta noteikšanas Lēmumā 2013/448 spēkā esamību nozīme būtu apšaubāma, ja uzņēmumi, kas ir prasītāji pamatlietās, būtu varējuši celt prasību Savienības tiesās un šīs tiesības celt prasību noteikti būtu pastāvējušas. Es tomēr parādīšu, ka tas tā nav.

192. Saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu jebkura fiziska vai juridiska persona var celt prasību par tiesību aktu, kas adresēts šai personai (pirmais variants) vai kas to skar tieši un individuāli (otrais variants), un par reglamentējošu aktu, kas šo personu skar tieši, bet nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem (trešais variants).

193. Uzņēmumu, kas ir prasītāji pamatlietās, tiesības celt prasību saskaņā ar LESD 263. panta ceturtās daļas pirmo vai trešo variantu ir izslēgtas. Lēmums 2013/448 ir adresēts nevis [šiem uzņēmumiem], bet gan – atbilstoši 5. pantam – dalībvalstīm. Un attiecībā uz 4. pantā noteikto korekcijas koeficientu ir nepieciešami dalībvalstu īstenošanas pasākumi, proti, jau provizoriski aprēķinātā bez maksas piešķiramo kvotu daudzuma koriģēšana.

194. Tādēļ prasītājiem uzņēmumiem tikai atbilstoši LESD 263. panta ceturtās daļas otrajam variantam varētu būt tiesības celt prasību Savienības tiesās par Lēmumu 2013/448. Minētā priekšnoteikums ir tāds, ka lēmums tos skar tieši un individuāli.

55 — Spriedumi *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, EU:C:1994:90, 23. punkts), *Pringle* (C-370/12, EU:C:2012:756, 41. punkts) un *Banco Privado Português* un *Massa Insolvente do Banco Privado Português* (C-667/13, EU:C:2015:151, 28. punkts).

56 — Spriedumi *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, EU:C:1994:90, 18. un 24. punkts), *Pringle* (C-370/12, EU:C:2012:756, 41. punkts) un *Banco Privado Português* un *Massa Insolvente do Banco Privado Português* (C-667/13, EU:C:2015:151, 28. punkts).

195. Citas personas, kas nav lēmuma adresāti, var tikt uzskatītas par individuāli skartām tikai tad, ja šis lēmums tās ietekmē raksturīgu īpašu pazīmju dēļ vai tādu apstākļu dēļ, kas šīs personas atšķir no visām citām personām, un tad, ja visi šie faktori tās individuāli nošķir tieši tāpat kā lēmuma adresātus [57].

196. Korekcijas koeficients gan attiecas potenciāli uz jebkuru, jo tas ir piemērojams arī iekārtām, kas emisijas kvotu tirdzniecības sistēmai tiek pievienotas no jauna. Tomēr fakts, ka tiesību norma pēc sava rakstura un piemērojamības ir vispārēja, jo tā ir piemērojama visiem ieinteresētajiem saimnieciskās darbības subjektiem, neizslēdz to, ka tā dažus no tiem varētu skart individuāli [58].

197. Šajā gadījumā pastāv ierobežojams ieinteresēto personu loks, proti, jau pastāvošās rūpnieciskās iekārtas. Attiecībā uz tām tika provizoriski aprēķināts, cik daudz bezmaksas emisiju kvotu tām ir jāpiešķir, un šis provizoriskais daudzums, piemērojot korekcijas koeficientu, tiek samazināts. Turklāt saskaņā ar Direktīvas 2003/87 4. pantu attiecībā uz visām tirdzniecības sistēmā iekļautajām iekārtām ir jābūt piešķirtai atļaujai saistībā ar siltumnīcas efektu izraisošo gāzu izplūdi.

198. Tomēr judikatūra jautājumā par to, vai šāda ierobežojama loka dalībnieki ir skarti individuāli, nav ļoti skaidra.

199. Tiesa ir nospriedusi, ka, ja lēmums skar personu grupu, kas ir identificēta vai identificējama lēmuma pieņemšanas brīdī, ņemot vērā šīs grupas locekļus raksturojošos kritērijus, tad šis lēmums var šīs personas skart individuāli, jo tās pieder pie ierobežota saimnieciskās darbības subjektu loka [59]. Tas tā it īpaši var būt gadījumā, ja ar lēmumu tiek grozītas privātpersonas tiesības, kuras iegūtas *pirms tā pieņemšanas* [60].

200. Taču pretēji Nīderlandes viedoklim attiecīgo iekārtu īpašnieki pirms lēmuma par korekcijas koeficientu nebija ieguvuši emisiju kvotas, jo iepriekšējā kvotu aprēķināšana atbilstoši Lēmuma 2011/278 10. panta 2. punktam un 15. panta 2. punkta e) apakšpunktam bija provizoriska [61]. Kā pareizi izklāsta Komisija, uzņēmumu tiesību noteikšanai vispirms drīzāk ir nepieciešama korekcijas koeficienta noteikšana. Šajā ziņā šī situācija atšķiras, piemēram, no sprieduma *Codorniu*, kas bija par tiesisko regulējumu, kurš ierobežoja esošās preču zīmju tiesības [62], vai no sprieduma *Infront*, kurā runa bija par pastāvošām sporta pasākumu televīzijas translācijas tiesībām [63].

201. Tādēļ ir jāaplūko pretrunīgā judikatūra. Tajā Tiesa ir nolēmusi, ka iespēja ar lielāku vai mazāku precizitāti noteikt to personu skaitu vai pat identitāti, uz kurām attiecas pasākums, nekādā ziņā nenozīmē, ka šis pasākums šīs personas skar individuāli, ja ir skaidrs, ka šis pasākums ir piemērojams objektīvām juridiskām vai faktiskām situācijām, kas paredzētas attiecīgajā tiesību aktā [64]. Vispārējā tiesa minēto saprot tādējādi, ka piederība atsevišķam ierobežotam lokam nevar individuāli izcelt attiecīgo personu, ja šis loks izriet no paša ar apstrīdēto tiesību normu izveidotās sistēmas rakstura [65].

57 — Spriedumi *Plaumann*/Komisija (25/62, EU:C:1963:17, 238. lpp.), *Sahlstedt* u.c./Komisija (C-362/06 P, EU:C:2009:243, 26. punkts), *Stichting Woonpunt* u.c./Komisija (C-132/12 P, EU:C:2014:100, 57. punkts) un *T & L Sugars* un *Sidul Açúcares*/Komisija (C-456/13 P, EU:C:2015:284, 63. punkts).

58 — Spriedums *Sahlstedt* u.c./Komisija (C-362/06 P, EU:C:2009:243, 29. punkts).

59 — Spriedums *Sahlstedt* u.c./Komisija (C-362/06 P, EU:C:2009:243, 30. punkts).

60 — Spriedums *Stichting Woonpunt* u.c./Komisija (C-132/12 P, EU:C:2014:100, 59. punkts).

61 — Skat. šo secinājumu 163. punktu.

62 — Spriedums *Codorniu*/Padome (C-309/89, EU:C:1994:197, 21. un 22. punkts).

63 — Spriedums Komisija/*Infront WM* (C-125/06 P, EU:C:2008:159, 73.–77. punkts).

64 — Spriedumi *Sahlstedt* u.c./Komisija (C-362/06 P, EU:C:2009:243, 31. punkts), *Stichting Woonpunt* u.c./Komisija (C-132/12 P, EU:C:2014:100, 58. punkts) un *T & L Sugars* un *Sidul Açúcares*/Komisija (C-456/13 P, EU:C:2015:284, 64. punkts).

65 — Vispārējās tiesas spriedums *T & L Sugars* un *Sidul Açúcares*/Komisija (T-279/11, EU:T:2013:299, 84. punkts).

202. Tādēļ Tiesa nesen ļoti līdzīgā gadījumā neatzina individuālu skārumu. Tajā jautājums bija par tāda piešķīruma koeficienta noteikšanu, kas tika piemērots noteiktā laikposmā iesniegtiem pieteikumiem cukura tirgū. Lai gan pieteikuma iesniedzēju loks tādējādi bija noteikts izsmeļoši [66], koeficients tika aprēķināts tikai atkarībā no pieejamā un pieprasītā daudzuma, neņemot vērā individuālos pieteikumus vai pieteikumu iesniedzēju konkrēto stāvokli [67].

203. Tāpat tas ir šajā gadījumā – korekcijas koeficients tiek noteikts, ņemot vērā dalībvalstu datus par atzīto rūpniecisko iekārtu pieprasījumu, saskaņā ar līmeņatzīmēm un maksimālo apjomu, neņemot vērā atsevišķo iekārtu situāciju. Tādēļ saskaņā ar Tiesas judikatūru, neraugoties uz ierobežojamo saimnieciskās darbības subjektu loku, ir jānoliedz individuāls skārums. Tādēļ tiesības celt prasību nepastāvēja.

204. Neatkarīgi no tā, vai Tiesa piekrīt šim viedoklim, šī diskusija parāda, ka iespējamās tiesības celt prasību Savienības tiesās tik un tā nebūtu bijušas nepārprotamas. Līdz ar to tās netraucētu uzdot jautājumus par korekcijas koeficienta spēkā esamību.

205. Līdz ar to uz pirmo jautājumu lietā *Dow Benelux* ir jāatbild, ka tādu iekārtu operatori, kurām kopš 2013. gada bija piemērojamas Direktīvas 2003/87 normas par emisiju tirdzniecību, izņemot iekārtu šīs direktīvas 10.a panta 3. punkta izpratnē operatorus un jaunu iekārtu operatorus, atbilstoši LESD 263. panta ceturtajai daļai nevarēja noteikti celt prasību Vispārējā tiesā par Lēmuma 2013/448 atcelšanu, ciktāl tajā ir noteikts korekcijas koeficients.

H – *Par Lēmuma 2013/448 prettiesiskuma sekām*

206. Ar savu septīto jautājumu *Landesverwaltungsgericht Niederösterreich* vēlas zināt, vai korekcijas koeficienta spēkā neesamības konstatējums izslēdz tā piemērojamību. Tātad runa ir par to, vai attiecībā uz iekārtām, Tiesai atceļot korekcijas koeficientu, tiek saņemts provizoriski aprēķinātais bez maksas sadalāmais kvotu daudzums, nepiemērojot nekādu samazinājumu.

207. Šis jautājums rodas, jo es iepriekš esmu konstatējusi, ka Lēmuma 2013/448 4. pants un II pielikums nav spēkā. Attiecīgam Tiesas spriedumam, tāpat kā spriedumam par tiesību akta atcelšanu, būtu atpakaļejošs spēks [68]. Turklāt jebkurai valsts tiesai atzinums par tiesību akta spēkā neesamību būtu pietiekams pamats, lai attiecīgo tiesību aktu uzskatītu par spēkā neesošu arī pasākumos, kas tai ir jāveic [69].

208. Tādēļ varētu tikt pieņemts, ka pēc korekcijas koeficienta atcelšanas ir jānotiek galīgai nesamazinātai kvotu sadalei provizoriski aprēķinātajā daudzumā. Minētā sekas būtu tādas, ka attiecībā uz iekārtām par 2013.–2015. gadu tiktu saņemts attiecīgi par 6 % līdz 10 % vairāk bezmaksas kvotu gadā. Nevar tikt izslēgts, ka šo papildu sadalāmo kvotu dēļ vismaz attiecībā uz pagātni kopumā būtu nepieciešams attiecīgs kopējā kvotu daudzuma palielinājums, jo par maksu piešķirtās kvotas, iespējams, jau būtu tikušas izsolītas. Nākamo gadu laikā papildu bezmaksas kvotu daudzums būtu vēl lielāks, taču tas varētu tikt atskaitīts no izsolāmo kvotu daudzuma.

209. Šādas papildu bezmaksas kvotu sadales būtu acīmredzami nesamērīgas. Tas tādēļ, ka saskaņā ar šajā gadījumā piedāvāto atbildi uz lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu bezmaksas kvotu sadale nebija par mazu, bet par lielu [70].

66 — Izskaidrots Vispārējās tiesas spriedumā *T & L Sugars* un *Sidul Açúcares*/Komisija (T-279/11, EU:T:2013:299, 81. punkts).

67 — Spriedums *T & L Sugars* un *Sidul Açúcares*/Komisija (C-456/13 P, EU:C:2015:284, 65. un 66. punkts).

68 — Spriedumi *Roquette Frères* (C-228/92, EU:C:1994:168, 17. punkts) un *Centre d'exportation du livre français* (C-199/06, EU:C:2008:79, 61. un 63. punkts).

69 — Spriedums *International Chemical Corporation* (66/80, EU:C:1981:102, 13. punkts) un rīkojums *Fratelli Martini* un *Cargill* (C-421/06, EU:C:2007:662, 54. punkts).

70 — Skat. šo secinājumu 110. un nākamos punktus.

210. Turklāt Vācija attiecībā uz šo korekcijas koeficienta spēkā neesamības seku izpratni iebilst, ka korekcijas koeficienta noteikšana esot galīgas kvotu sadales priekšnoteikums. Šādā gadījumā tā atcelšana radītu šaubas par līdzšinējās galīgās kvotu sadales juridisko pamatu un būtu pretrunā galīgai kvotu sadalei nākotnē. Tas varētu būtiski ierobežot sistēmas darbību.

211. Visbeidzot, runa tomēr nedrīkst būt par korekcijas koeficienta neesamības sekām. Tas tādēļ, ka ir jāatgādina, ka Savienības kompetentajām iestādēm ir pienākums veikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai novērstu konstatēto prettiesiskumu tad, ja procedūrā, kas sākta atbilstoši LESD 267. pantam, Tiesa konstatē Savienības iestādes pieņemta tiesību akta spēkā neesamību. LESD 266. pantā noteiktais pienākums gadījumā, ja ir pieņemts spriedums, ar kuru tiek atcelts tiesību akts, šādā gadījumā ir piemērojams pēc analoģijas [71].

212. Tādēļ korekcijas koeficienta atcelšanai būtu tikai pārejošs raksturs. Komisijai tas nekavējoties būtu jānosaka no jauna, ņemot vērā nolēmumu par šiem lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu.

213. Tādēļ Tiesai, lai novērstu tiesisko nenoteiktību, līdz jaunam Komisijas lēmumam – kā pakārtoti ir lūgusi Komisija – vienlaicīgi ar korekcijas koeficienta atcelšanu būtu jānosaka pārejas noteikumi. Proti, tad, ja primāri tiesiskās noteiktības apsvērumi to attaisno, Tiesai saskaņā ar LESD 264. panta otro daļu, kas pēc analoģijas ir piemērojama arī prejudiciāla nolēmuma tiesvedībā, novērtējot Eiropas Savienības iestāžu pieņemtu tiesību aktu spēkā esamību, atbilstoši LESD 267. pantam ir rīcības brīvība, lai katrā atsevišķā gadījumā norādītu tās attiecīgā tiesību akta sekas, kas ir jāuzskata par galīgām [72].

214. Tādēļ ir jānosaka, ka līdzšinējā korekcijas koeficienta sekas vismaz līdz tā jaunai noteikšanai paliek spēkā.

215. Turklāt Tiesai būtu arī visaptveroši jāizslēdz tas, ka, ņemot vērā jauno korekcijas koeficientu, ir jāmaina kvotu sadale, kas jau ir notikusi un notiek vēl pirms jaunā korekcijas koeficienta noteikšanas.

216. Šāda sprieduma seku ierobežošana ir iespējama, ja, pirmkārt, pastāv risks, ka varētu iestāties smagas ekonomiskas sekas, it īpaši saistībā ar tādu tiesisko attiecību lielo skaitu, kas nodibinātas labā ticībā, pamatojoties uz regulējumu, kurš tika uzskatīts par spēkā esošu, un, otrkārt, izrādās, ka privātpersonas un valsts iestādes ir bijušas iesaistītas rīcībā, kas neatbilda Savienības tiesiskajam regulējumam sakarā ar objektīvu un būtisku tādu nenoteiktību attiecībā uz Savienības tiesību normu piemērojamību, ko attiecīgajā gadījumā ir veicinājusi arī citu dalībvalstu vai Komisijas rīcība [73].

217. Šajā gadījumā šie priekšnoteikumi ir izpildīti. Proti, atpakaļejošs *samazinājums* ierobežotu liela skaita iekārtu operatoru tiesisko paļāvību attiecībā uz galīgo kvotu sadali. Laikā no Tiesas sprieduma līdz jauna korekcijas koeficienta pieņemšanai tiem ne savas vainas dēļ pastāvētu izmaksu risks, ja bezmaksas kvotu sadale nākotnē notiktu, piemērojot nosacījumu par samazinājumu.

218. Taču, ja Tiesa pareizi aprēķinātā korekcijas koeficienta piemērošanu šādā veidā ierobežo laikā, Komisijai tas būtu jānosaka pēc iespējas drīzāk. Līdz ar to Tiesai būtu Komisijai jānosaka termiņš. Šajā ziņā viens gads šķiet piemērots.

71 — Spriedumi *FIAMM* u.c./Padome un Komisija (C-120/06 P un C-121/06 P, EU:C:2008:476, 123. punkts) un *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764, 124. punkts).

72 — Spriedumi Parlaments/Padome (C-22/96, EU:C:1998:258, 42. punkts) un *Régie Networks* (C-333/07, EU:C:2008:764, 121. punkts).

73 — Spriedumi *Bidar* (C-209/03, EU:C:2005:169, 69. punkts) un *Richards* (C-423/04, EU:C:2006:256, 42. punkts).

V – **Secinājumi**

219. Tādēļ ierosinu Tiesai lemt šādi:

1) apvienot lietas C-191/14 un C-192/14, C-295/14, kā arī C-389/14 un no C-391/14 līdz C-393/14 nolēmuma pieņemšanai;

2) tādu iekārtu operatori, kurām kopš 2013. gada bija piemērojamas Direktīvas 2003/87/EK normas, izņemot iekārtu šīs direktīvas 10.a panta 3. punkta izpratnē operatorus un jaunu iekārtu operatorus, atbilstoši LESD 263. panta ceturtajai daļai nevarēja noteikti celt prasību Eiropas Savienības Vispārējā tiesā par Lēmuma 2013/448/ES atcelšanu, ciktāl tajā ir noteikts vienotais starpnozaru korekcijas koeficients;

3) atcelt Lēmuma 2013/448 4. pantu un II pielikumu;

4) atstāt spēkā Lēmuma 2013/448 4. panta un II pielikuma sekas līdz brīdim, kad Komisija saprātīgā termiņā, kas nedrīkst pārsniegt vienu gadu, pieņems jaunu lēmumu atbilstoši Direktīvas 2003/87 10.a panta 5. punktam un Lēmuma 2011/278/ES 15. panta 3. punktam. Šis jaunais lēmums netiek piemērots kvotu sadalei pirms tā pieņemšanas.